

Miljøstyrelsen
joaff@mst.dk

Vedrørende høring af udkast til bekendtgørelse om affald

affald danmark takker for at have modtaget bekendtgørelsesudkastet i høring. Bekendtgørelsesudkastet har været længe ventet og indeholder meget omfattende ændringer som følge af den politiske aftale om affaldssektorens organisering og vedtagelsen af et nyt affaldsrammedirektiv.

affald danmark mener, at Miljøstyrelsen langt hen ad vejen har lavet en meget fin opdeling af emnerne i bekendtgørelsen, ligesom vi bifalder, at affaldsrammedirektivets definitioner i stort omfang er indarbejdet i udkastet til bekendtgørelsen. På den anden side må det bemærkes, at der er tale om en voldsom ændring af reguleringen og at det er svært at omsætte det politiske forlig til entydige regler, som nemt vil kunne håndhæves. Derfor indeholder *affald danmark*s høringssvar en del forslag til præciseringer, men også forslag til ændringer, som vi anser som helt nødvendige, hvis reglerne skal kunne fungere i den praktiske virkelighed.

Miljøstyrelsen har givet en høringsfrist på godt 4 uger. Det er ikke længe i forhold til den omfattende ændring, der tale om. Vi ville selvfølgelig gerne have været inddraget noget før, især fordi Miljøstyrelsen ud over sektorens organisering også ændrer reglerne på andre områder.

Høringssvaret består ud over indledningen ovenfor af 3 dele:

- Første del indeholder vores overordnede betragtninger og holdninger,
- Anden del indeholder en mere tekstnær uddybning af vores forslag, herunder områder, hvor bekendtgørelsen bør præciseres
- Den tredje del af høringssvaret er en bruttoliste med alle vores kommentarer til de enkelte paragraffer.

Vi deltager meget gerne i et møde for at uddybe vores kommentarer.

Med venlig hilsen

Leif Mortensen

affald danmark
Vodroffsvej 59, 1.
1900 Frederiksberg C

T 32 96 04 30
F 32 96 04 31
E ad@affalddanmark.dk
W www.affalddanmark.dk

DEL 1

Overordnede betragtninger

Til:
Miljøstyrelsen

Fra:
affald danmark

Affaldssektorens organisering

Affaldsbekendtgørelsen implementerer den politiske aftale om organisering af affaldssektoren fra den 21. juni 2007 med hjemmel i ændring af miljøbeskyttelsesloven fra maj 2009. Bekendtgørelsen er samtidig en indledende implementering af affaldsrammedirektivet fra november 2008.

Den danske affaldssektor har - målt på indsamling og behandling af affald - været blandt de fremmeste i Europa. Bekendtgørelsen, der er sendt i høring, fokuserer på markedsudsættelse af det genanvendelige erhvervsaffald og på forenkling af den kommunale administration.

Da bekendtgørelsen kun implementerer 1. fase af den politiske aftale, om det genanvendelige erhvervsaffald, efterlader det branchen i en usikkerhed i 2010 om, hvad der skal ske med det forbrændingsegne erhvervsaffald.

I den politiske aftale lægges der vægt på at fremme udvikling af behandlingsteknologier. Affaldsbekendtgørelsen er ikke særlig ambitiøs på dette punkt.

Det er vigtigt at sikre, at reglerne er med til at understøtte en dansk affaldssektor, som fortsat kan være blandt Europas bedste med en meget høj udnyttelse af ressourcerne i affaldet. Det skal ses i sammenhæng med, at der er en stigende konkurrence med udlandet om behandling af i første omgang det genanvendelige erhvervsaffald, men fra slutningen af 2010 også konkurrence om det forbrændingsegne erhvervsaffald.

Fokus for udarbejdelse af nye regler på affaldsområdet bør derfor være på at ruste den danske affaldssektor til den konkurrence, som vi kan se kommer inden for de nærmeste par år. Det betyder blandt andet, at sektoren skal kunne tilbyde behandlinger, som både miljømæssigt og prismæssigt kan konkurrere med virksomheder i andre lande.

*affald danmark*s høringssvar er vores bidrag til regler, som ruster sektoren til de kommende års udfordringer gennem blandt andet tydeliggørelse af definitioner og ansvarsfordeling, hvorved dagligdagen gerne skulle blive enklere for både affaldshåndteringsvirksomheder, affaldsproducenter og myndigheder.

Der indføres to reguleringsregimer – statsligt og kommunalt

Reglerne for den aftalte markedsudsættelse bærer meget præg af ønsket om, at fastholde den kommunale anvisning af forbrændingseget affald. Det har medført to forskellige reguleringsregimer for hhv. kildesorteret genanvendeligt affald (statsligt reguleret) og alt andet affald (kommunalt reguleret).

affald danmark har tidligere påpeget, at en sådan todelte regulering vil medføre uklare regler, der vil være vanskelige for kommunerne at udmønte og dermed også giver risiko for forskellige fortolkninger kommunerne i mellem. Mange af uklarhederne i bekendtgørelsen skyldes netop, at der indføres forskellige regler for forskellige affaldstyper og behandlingsformer, der håndteres af samme inddamlere/transportører og sorteringsanlæg. Det bliver ikke nemmere af, at hverken affaldstyperne eller behandlingsformerne afgrænses objektivt.

Hvis forbrændingseget erhvervsaffald også bliver konkurrenceudsat med den næste politiske aftale i 2010 (fase 2), vil det forenkle reguleringen ganske betragteligt. Derfor vil vi gentage tidligere anbefalinger om at afvente fase 2 og implementere begge dele samtidigt. Det vil samtidig give den tid, der skal til for at implementere hele regelsættet, hvor dette bekendtgørelsesforslag lægger op til, at hele 2010 vil være en forholdsvis ureguleret overgangsperiode.

Den todelte regulering er særlig uklar og problematisk for det farlige affald, som længe – under den kommunale regulering - har været fuldt konkurrenceudsat. Det er nødvendigt at finde en løsning, hvor mindre mængder farligt affald, som undtagelse fortsat kan inddamlles samlet – også i en kommunal ordning.

Samtidig adskiller de to reguleringsregimer sig fra EU-reguleringen (og bekendtgørelsen om overførsel af affald). I Danmark skelnes mellem kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald hhv. øvrigt affald. I EU skelnes mellem affald til nyttiggørelse hhv. affald til bortskaffelse og blandet husholdningsaffald. Det er en uhensigtsmæssig forskellighed, der bl.a. medfører ulige konkurrencevilkår mellem virksomheder i Danmark og resten af EU og dermed også usikre vilkår for teknologiudvikling.

Bekendtgørelsen fraviger miljøbeskyttelsesloven

affald danmark anbefaler en fornyet læsning af hjemlen for affaldsbekendtgørelsen. I loven er det både ifølge ordlyden af paragrafferne og ifølge lovbetænkningerne det genanvendelige erhvervsaffald, der konkurrenceudsættes. Derfor mener *affald danmark* ikke, at der er hjemmel til særlige regler for hhv. kildesorteret og ”ikke-kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald”, hvor kommunerne fortsat pålægges ansvar for regulering af det ”ikke-kildesorterede genanvendelige erhvervsaffald”.

Behov for klarere grundlag for reguleringen

Med det nye og i forvejen komplicerede regelsæt, er det afgørende, at kommunerne får et klart grundlag for at afgøre, om det er deres regelsæt eller det statslige regelsæt, der gælder. Hvis det ikke sker, vil der naturligt komme forskellige fortolkninger i kommunerne, der samtidig vil medføre forskellige

konkurrencevilkår for både affaldshåndteringsvirksomheder og de affaldsproducerende virksomheder i forskellige kommuner.

affald danmark mener, at man både skal præcisere definitionerne og give en klagemulighed for de kommunale afgørelser.

Vi anbefaler bl.a., at Miljøstyrelsen definerer centrale begreber, som ”godkendt indsamlers” og ”genanvendelses anlæg”, så det også bliver mere tydeligt, hvorledes der skal skelnes mellem indsamlingsvirksomheder, behandlingsanlæg, genanvendelses anlæg og sorterings anlæg.

Hvad er genanvendelses anlæg?

Det fremgår indirekte, at genanvendelses anlæg kun er de anlæg, der reelt anvender affaldet (R2-R11). *affald danmark* mener ikke, at det er dækkende i forhold til den politiske aftale. Det nye system kan desuden ikke komme til at fungere med en så snæver definition af genanvendelsesvirksomheder.

I realiteten er langt de fleste genanvendelsesvirksomheder i Danmark anlæg, der sorterer, omemballerer eller foretager anden forberedende håndtering (R12). Dvs. at listen over genanvendelses anlæg primært vil indeholde nedknusnings anlæg og komposterings anlæg, mens fx en papirpresser eller en skrotplads ikke længere kan anses, som genanvendelsesvirksomhed.

Mange genanvendelsesvirksomheder modtager og håndterer både kildesorteret og blandet affald. Disse skal kunne optages som registrerede genanvendelses anlæg for det genanvendelige affald. Virksomhederne vil fortsat kunne levere det kildesorterede genanvendelige affald til disse anlæg efter den statslige fritvalgs liste (Affaldsregistret), mens de kan levere blandet affald til samme anlæg efter den kommunale anvisning.

affald danmark foreslår derfor, at definitionen af genanvendelses anlæg udvides til fx ”Behandlings anlæg til håndtering af genanvendeligt affald mhp. genanvendelse”, og at R12, som bl.a. kan omfatte demontering, sortering, knusning, sammenpresning, pelletering, tørring, neddeling, konditionering, ompakning, adskillelse, blanding eller blanding inden gennemførelse af en af operationerne R1 til R11, inkluderes i de nyttiggørelsesoperationer, som kan anføres for at komme på den nationale liste over genanvendelses anlæg. Vi mener, at hvis R12-operationen er forberedelse til en genanvendelsesoperation følger det deraf, at R12 også er en genanvendelsesoperation, jf. affaldsrammedirektivet.

Kildesorteret hhv. ikke-kildesorteret genanvendeligt affald

Hvis reguleringsopdelingen fastholdes baseret på begrebet kildesorteret genanvendeligt affald, er der behov for en klar definition af begrebet. Er det en papircontainer med op til 10 % urenheder eller kan det også være en container med flere genanvendelige fraktioner blandet sammen som fx pap, papir og plast, stadigvæk med fx op til 10 % urenheder?

Hvis kommunerne fortsat skal lave ordninger for ikke-kildesorteret genanvendeligt affald, fortabes formålet med den politiske aftale, nemlig ”Der skal i højere grad være frit valg for virksomhederne i forhold til affald, der genanvendes”. Eftersom det er kommunerne, der skal definere kildesortering, kan

kommunerne – alt afhængig af deres fortolkning af begrebet kildesorteret hhv. ikke-kildesorteret affald – fastholde kommunale ordninger for såkaldt ”ikke-kildesorteret” genanvendeligt affald. Allerede nu tegner der sig forskellige kommunale reaktioner på udkastet til affaldsbekendtgørelse, hvor nogle kommuner har orienteret virksomhederne om, at den kommunale ordning for genanvendeligt erhvervsaffald stopper fra nytåret, mens andre ikke vil stoppe med de kommunale ordninger.

Endelig mener vi, at sådan et regelsæt er konkurrenceforvridende, da virksomhederne til enhver tid vil kunne eksportere det ikke-kildesorterede genanvendelige affald til sortering og nyttiggørelse i udlandet via transportforordningens regler. Det betyder, at danske indsamlere (sorteringsanlæg) kommer til at stå dårligere end tilsvarende udenlandske virksomheder, da sidstnævnte gerne må modtage blandet genanvendeligt affald.

I miljøbeskyttelseslovens bemærkninger er kildesorteret genanvendeligt affald defineret som ”sortering i genanvendeligt, forbrændings- og deponeringsegnet affald samt sortering efter materiale eller anvendelsesform”.

affald danmark anbefaler, at definitionen af kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald i miljøbeskyttelseslovens bemærkninger tydeliggøres, således at det klart fremgår, at kildesortering omfatter genanvendeligt affald - indsamlet særskilt for hver fraktion eller samlet for flere fraktioner.

Blandet affald kan dermed erstatte det uhjemlede begreb ”ikke-kildesorteret” genanvendeligt affald” med begrebet ”blandet affald bestående af fortrinsvis forbrændingsegnet eller deponeringsegnet affald samt eventuelt en mindre delmængde genanvendeligt, der efterfølgende kan frasorteres til genanvendelse.

Tidsplan

Tidsplanen i bekendtgørelsen er meget stram og der ser ud til at være flere uoverensstemmelser mellem de enkelte tidsfrister. Hvis det fastholdes, at implementere fase 1 med denne bekendtgørelse før der er afklaring om fase 2, opfordrer vi Miljøstyrelsen til endnu en gang at gennemgå tidsfristerne og evt. samle dem under ikrafttrædelsesparagraffen.

Det gælder også de forskellige overgangsordninger, der pt. reelt vil medføre, at hele 2010 vil være delvist ureguleret uden den statslige liste over godkendte indsamlere og registrerede genanvendelsesplaner samt uden de ensartede kommunale gebyrer og et fungerende affaldsdatasystem.

Især for affaldsdatasystemet må det konstateres, at systemet er så upræcist beskrevet i bekendtgørelsesforslaget, at der må forventes endnu en høring af de planlagte indberetningskrav, før systemet kan endeligt afklares. Først derefter kan indsamlere og anlæg gå i gang med at tilrette deres registreringssystemer hertil. *affald danmark* anbefaler, at man bruger den nødvendige tid til at udvikle og afprøve systemet og erkender, at der først vil kunne indberettes affaldsdata fra 2011.

Gennemskrivning og kvalitetssikring

Bekendtgørelsen er en gennemgribende ændring af reguleringen af affald i Danmark og det er vigtigt, at det nye (og som tidligere nævnt ret komplicerede) reguleringsregime er godt gennemarbejdet, så der opnås et væsentlig klarere grundlag for kommunernes udmøntning af reglerne.

Vi vil derfor opfordre Miljøstyrelsen til at gennemgå bekendtgørelsen på ny, fx ved forsøgsvis at gennemskrive kravene for hhv. kommunerne, affaldsproducenterne, indsamlerne og behandlingsanlæggene. Herved mener vi, at man kan fange nogen af u hensigtsmæssighederne og vi vil gerne bidrage til arbejdet med sådan en gennemgang.

Implementering af affaldsrammedirektivet

Miljøstyrelsen har med bekendtgørelsen taget første skridt til at implementere affaldsrammedirektivet. Direktivet skal være implementeret senest december 2010, hvorfor vi gerne havde set, at Miljøstyrelsen havde taget flere elementer fra affaldsrammedirektivet med, herunder klassificeringen af energieffektive affaldsforbrændingsanlæg som nyttiggørelsesanlæg. Dette ville være en naturlig del af bestræbelserne på at ensarte dansk og EU-terminologi.

Vi har forstået, at implementering af affaldsrammedirektivet forventes at ske i 3 trin, og at ændringerne i dette bekendtgørelsesudkast er 1. trin. Vi ser frem til at blive inddraget tidligt i processen med at få implementeret de følgende trin.

Miljøstyrelsen anvender langt hen ad vejen affaldsrammedirektivets definitioner, hvilket vi bifalder. *affald danmark* henleder dog opmærksomheden på undladelsen i bilag 6A og 6B af de fodnoter, som i affaldsrammedirektivet bidrager til at præcisere definitioner af de forskellige behandlingsoperationer. Ud over definitionerne implementeres kriterierne vedr. biprodukter og end-of-waste. *affald danmark* mener, at end-of-waste begrebet ikke er implementeret korrekt ved at lægge kompetencen ud til kommunerne. Kriterierne for hvornår affald ophører med at være affald fastlægges i Kommissionsbeslutninger og -indtil disse foreligger – fastlægges de på nationalt niveau.

Miljøstyrelsens forsøg på at implementere affaldsrammedirektivets krav om affaldsplanlægning viser ligeledes, at det er svært med de to reguleringsregimer, for selvom vi giver det genanvendelige erhvervsaffald frit i Danmark, skal der jf. affaldsrammedirektivet stadigvæk planlægges for det. Det fremgår i hvert fald ikke, at Miljøstyrelsen har tænkt sig at planlægge for det på nationalt plan.

Kildesortering og genanvendelse

Danmark er nået langt med kildesorteringsprincippet, der har sikret en høj grad af genanvendelse. Men det er ikke den eneste måde at sikre genanvendelse på.

Øget genanvendelse og bedre kvalitet i genanvendelsen vil fremover i stigende grad være baseret på eftersortering af affald, idet den nuværende genanvendelse netop er baseret på de fraktioner, der er nemme at sortere ved kilden.

affald danmark mener derfor, at et generelt krav om kildesortering i praksis kan modvirke øget og bedre genanvendelse. Der bør fokuseres mere på, at affaldet genanvendes uanset, om det sker ved kildesortering eller central sortering.

Ligeledes vil det med udvikling af nye teknologier blive stadig sværere at skelne mellem genanvendelse og anden form for nyttiggørelse. Fx har en manglende udmelding om Watech-processen er genanvendelse/nyttiggørelse/bortskaffelse været med til at stoppe det videre arbejde om udvikling af nye behandlingsmetoder for røggasaffald, mens REnescience-projektet, hvor der alt afhængigt af behovet kan produceres el, varme, gas eller flydende brændstoffer er vanskelig af kategorisere som enten genanvendelse eller energiudnyttelse.

Man kan forvente en fortsat udvikling af behandlingsmetoder, som er svære at kategorisere under enten ”genanvendelse” eller ”energiudnyttelse”. At bygge hele affaldsreguleringen op på denne skelnen, bliver derfor ikke nemmere fremover.

DEL 2

Vigtige bemærkninger

Til:
Miljøstyrelsen

Fra:
affald danmark

Mere klare regler

Virksomhedernes sorteringskrav

affald danmark mener, at reglerne kan blive mere klare ved at ændre sorteringskravet til virksomhederne. I stedet for at kræve en kildesortering kan man kræve, at virksomheden skal sikre, at genanvendelige affaldsfraktioner frasorteres og genanvendes. Det kan anføres, at de genanvendelige affaldsfraktioner kun må indsamles/leveres blandet, hvis det ikke medfører, en væsentlig kvalitetsforringelse i forhold til kildesortering.

Herudover kan man med fordel stadigvæk nævne de fraktioner, som man især gerne vil have udsorteret til genanvendeligt. Vi mener, at sorteringskrav bør omfatte flere fraktioner, som i dag typisk er omfattet af sorteringskrav i kommunerne.

Vi mener, at en godkendt indsamler og et registreret genanvendelses anlæg skal kunne overtage ansvaret for de genanvendelige affaldsfraktioner – uanset om de er modtaget/indsamlet blandet eller hver for sig. Det vil være mere enkelt at skelne mellem genanvendeligt affald (konkurrenceudsat) og øvrigt blandet, forbrændingseget og deponeringseget affald (kommunalt anvist), hvis det baseres på ovennævnte. Hermed vil alt andet blandet affald, hvori der enten ikke er genanvendeligt affald eller kun en mindre delmængde genanvendeligt indtil afklaring af fase 2 fortsat være omfattet af kommunale ordninger.

Hermed er der ikke behov for begrebet ikke-kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald, som kommunerne i henhold til udkastet fortsat skal have ordninger for. Det er, som nævnt i det indledende notat i strid med bemærkningerne i miljøbeskyttelsesloven, hvoraf det fremgår at kommuner ikke må videreføre ordninger for genanvendeligt erhvervsaffald.

Kommunal klassificering

Formålet med den kommunale klassificering er ikke klart, og der mangler klare retningslinjer for denne klassificering. Der er her lagt op til, at kommu-

affald danmark
Vodroffsvej 59, 1.
1900 Frederiksberg C

T 32 96 04 30
F 32 96 04 31
E ad@affalddanmark.dk
W www.affalddanmark.dk

ner afgør, om affald er omfattet af den kommunale eller den statslige regulering, og det er op til kommunerne at definere, hvilket affald, der skal sorteres til genanvendelse.

For at modvirke forskellige fortolkninger i kommunerne på begge områder, er der behov for retningslinjer og klare definitioner samt mulighed for at anke de kommunale afgørelser.

Der bør desuden præciseres, at afgørelser om end-of-waste kan kun træffes fra sag til sag og under hensyntagen til relevant retspraksis på de områder, hvor der ikke foreligger særlige kriterier på fællesskabsplan. Disse afgørelser skal indberettes til Miljøstyrelsen.

Definition af genanvendelsesanlæg

Det er vigtigt, at anlæg, der kan registreres som genanvendelsesanlæg, defineres bredere end det, der indirekte fremgår af bekendtgørelsen (R2-R11).

I realiteten er langt de fleste genanvendelsesvirksomheder i Danmark anlæg, der sorterer, omemballerer eller foretager anden forberedende håndtering forud for genanvendelse. Disse anlæg er omfattet af R12.

Forberedelse til genanvendelse er også genanvendelse, og sådanne anlæg skal kunne optages på affaldsregistret, som anlæg, virksomhederne kan levere kildesorteret genanvendelige affald til. Hvis det ikke sker, bliver reguleringen uklar, og de fleste genanvendelsesanlæg i Danmark bliver usynlige i forhold til virksomhederne. Samtidig vil kommunale anlæg, der sorterer og omemballerer affald, ikke længere kunne modtage kildesorteret genanvendeligt affald.

Øvrige definitioner

Kildesorteret genanvendeligt affald: genanvendelige affaldsfraktioner sorteret ved kilden særskilt for hver fraktion eller samlet for flere fraktioner.

Genanvendelsesanlæg (omdøbes evt. til behandlingsanlæg for genanvendeligt affald): Behandlingsanlæg, der genanvender eller forbereder affald til genanvendelse efter en af metoderne R2-R12.

Kommunale genanvendelsesanlæg: Kommunale behandlingsanlæg for genanvendeligt affald, som kan modtage affald "in house" i henhold til udbudsdirektivet.

Genanvendeligt affald: affald, der kan omforarbejdes til produkter, materialer eller stoffer til det oprindelige formål eller til andre formål. jf. definitionen på genanvendelse.

Forbrændingseget affald: Affald, der erstatter materialer, der anvendes til energifremstilling, bortset fra affald der er forbudt at brænde, ikke må brændes jf. bilag 10 samt affald, der efter lovgivningen skal genanvendes eller går til specialbehandling.

Deponeringseget affald: Affald som ikke er genanvendeligt, forbrændingseget eller anvist til specialbehandling og som lever op til kriterierne for deponering i deponeringsenheder for hhv. inert, mineralsk, blandet eller farligt affald.

Godkendt indsamler: En godkendt og registreret virksomhed, som indsamler genanvendeligt erhvervsaffald og som overtager ansvaret for aflevering af affaldet på et registreret genanvendelsesanlæg og for at indberette data om affaldet til affaldsdatasystemet.

Nyttiggørelses og bortskaffelsesoperationer

Fodnoterne fra affaldsrammedirektivet bør tages med, da de er med til at præcisere, hvad der rummes under de enkelte operationer.

Affaldshierarki

Det bør fremgå, at der skal være en henvisning til, at hierarkiet kan fraviges begrundet i hensyn til livscyklustankegangen.

Manglende regler

Planlægningsansvar for genanvendeligt erhvervsaffald

Det fremgår ikke, at Miljøstyrelsen har planlægningsansvaret for det genanvendelige erhvervsaffald.

Gebyrfinansiering af vejledning

Det fremgår ikke, i hvilket omfang kommunerne kan gebyrfinansiere vejledning af affaldsproducenten om genanvendeligt erhvervsaffald.

Krav til godkendte indsamlere

Der er ikke anført klare godkendelsesbetingelser for virksomheder, som vil blive godkendte indsamlere. Hvorfor det heller ikke er muligt at vide, hvornår den godkendte indsamler har gjort sig skyldig i grov eller gentagen forsømmelse. Der er behov for klarhed over forudsætningerne for godkendelse af indsamlere og –især – retningslinjer for at en godkendelse kan tilbagekaldes.

Desuden er der ingen begrundelse for, at en sådan godkendelse skal være midlertidig, som det er foreslået bekendtgørelsen (5 år).

Miljøstyrelsens tilsyn

Miljøstyrelsen skal føre tilsyn med at de virksomheder, som de optager i affaldsregistret overholder de betingelser, der er for at komme på registret.

Det bør også være Miljøstyrelsen eller de statslige miljøcentre, der fører tilsyn med at de godkendte indsamlere afleverer det affald, de overtager ansvaret for, efter reglerne. Kommunerne kan og bør føre tilsyn med anlæg beliggende i kommunen (herunder indsamleres oparbejdningsanlæg).

Men en del af det affald, som indsamlere overtager ansvaret for, leveres direkte fra virksomhed til modtageanlæg (eller andre indsamlere). Begge dele kan ligge i andre kommuner, end indsamlerens tilsynskommune. Man kan ikke forvente, at en kommune skal føre tilsyn med korrekt genanvendelse af affald, der på intet tidspunkt er fysisk inden for kommunegrænsen.

Nødvendige ændringer

Fritagelse farligt affald

Miljøstyrelsen har tidligere meldt ud, at kommunalbestyrelsen skal give fritagelse for den kommunale indsamlingsordning for farligt affald, hvorfor dette skal fremgå af § 40.

Anvisning til forbrænding

Kommunerne skal have mulighed for at anvise til mere end et anlæg.

Afvisning af affald

Anlæg, der behandler kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald, skal i følge bekendtgørelsen afvise at modtage affald, som ikke er egnet til genanvendelse. Dette er meningsløst, da anlæg ofte modtager både genanvendeligt affald og blandet affald. Det gælder både de anlæg, som i henhold til udkastet defineres som genanvendelsesanlæg (f.eks. anlæg, der både modtager blandet og kildesorteret bygge- og anlægsaffald til nedknusning) og de oparbejdningsanlæg, som *affald danmark* klart anbefaler også skal på listen (f.eks. oparbejdningsanlæg og sorteringsanlæg for genanvendeligt affald).

Kommunale henlæggelser

Henlæggelser skal ikke begrænses til en årrække. Anlæg med en lang afskrivningsperiode bør kunne henlægges til nye investeringer over en længere periode.

Derudover bør kravet om, at alle henlæggelse skal fremgå af de kommunale affaldsplaner ændres til, at kommunerne i deres gebyrfastlæggelse henviser til de aktuelle investeringsplaner i deres respektive fælleskommunale selskaber. Investeringsplaner er et dynamisk redskab, som løbende opdateres i selskaberne, og det duer ikke, at selv mindre ændringer i selskabernes investeringsbehov skal føre til revision af de kommunale affaldsplaner.

Angivelse af formål med reguleringen

Bekendtgørelsen beskriver ikke klart, hvad formålet er med de systemer, der sættes op. Det er tankevækkende, at både formålet med affaldsdatamodellen og med virksomhedsregistreret (benævnt Affaldsregistret) ikke er beskrevet fyldestgørende.

I forlængelse heraf bør det også angives, hvordan de data, der skal indberettes til bl.a. affaldsdatasystem og benchmarking, skal afrapporteres.

Affaldsplanlægning

Formålet med affaldsplanlægningen bør også præciseres som: at analysere den aktuelle affaldssituation i kommunen og angive, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at forbedre en miljømæssigt forsvarlig affaldshåndtering i henhold til affaldshierarkiet samt en evaluering af, hvordan affaldsplanen kan støtte gennemførelse af affaldsrammedirektivets mål og bestemmelser (beskytte miljøet og menneskers sundhed ved at forebygge eller mindske de negative følger af affaldsproduktion og -håndtering og ved at mindske de samlede følger af ressourceanvendelse og forbedre effektiviteten af anvendelsen af ressourcer).

Benchmarking

Tilsvarende kunne formålet med benchmarking angives. Det er f.eks. ikke relevant, at benchmarke mellem dedikerede forbrændingsanlæg og anlæg, hvor affald indgår som en af flere brændsler. Omkostningerne kan ikke opgøres sammenligneligt – heller ikke imellem de forskellige multifyrede anlæg, hvad enten det er forbrændingsanlæg med andre brændselstyper eller kraftværker.

Tidsfrister og overgangsperiode

Generelt er der mange overgangsordninger i bekendtgørelsen, hvoraf nogle af nævnt, og andre blot præsenteret i høringsbrevet eller det tidligere ”hyrdebrev” til kommunerne.

Godkendte indsamlere og registrerede genanvendelses anlæg

Opbygning af det centrale register over godkendte indsamlere og registrerede genanvendelses anlæg, som virksomheder lovligt må levere genanvendeligt affald til, forventes opbygget i løbet af 2010. Indtil da er der ikke i bekendtgørelsen angivet, hvordan virksomhederne må forholde til bekendtgørelsens krav og heller ikke, hvordan det kommunale tilsyn må forholde sig.

Udskudt gebyropkrævning

affald danmark bakker op om, at de nye principper for fastlæggelse af gebyr først træder i kraft 1. januar 2011. Denne udskydelse kan dog ikke bruges til så meget med mindre at den følges op en tilsvarende udskydelse af kravet om opkrævning af gebyrer for erhverv efter CVR-registret til 2011.

Affalddatamodellen

Affalddatamodellen forventes tidligst at kunne gå i drift midt i år 2010, hvorfor vi anbefaler at den egentlige indberetning efter den nye model først igangsættes fra 1. januar 2011. For at sikre en kortlægning af affaldsstrømme i 2010, kan man overveje at fastholde de eksisterende registreringssystemer næste år med.

Regulativer

De nye kommunale standardregulativer skal vedtages inden 1. juli 2010, men allerede til 1. jan. 2010 skal kommunerne vedtage ændringer i regulativerne i forhold til nye gebyrstrukturer (CVR), konkurrenceudsættelse af det genanvendelige erhvervsaffald og virksomheders adgang til genbrugspladser. Det burde i stedet kunne samles i en regulativændring, når standardregulativerne er tilgængelige.

Øvrige konkrete bemærkninger

Regulativer

Der skal skelnes mellem vedtagelse, offentliggørelse og ikrafttræden af de nye kommunale standardregulativer. Ligeledes bør regulativdatabasen indeholde både historiske og fremtidige (det vil sige vedtagne regulativer, der endnu ikke er trådt i kraft). Det skal overvejes om regulativer altid skal i offentlig høring, da dette kræver 2 byrådsbehandlinger.

Indsamling af dagrenovationslignende affald hos virksomheder

affald danmark foreslår, at benyttelsespligten for dagrenovationsindsamlingen begrænses til de virksomheder, som er beliggende i boligejendomme og at gebyret kan opkræves sammen med gebyret for husholdningerne i samme ejendom. Endvidere bør Miljøstyrelsen fastholde den tidligere udmelding om, at det skal være frivilligt for virksomheder at tilslutte sig dagrenovationsindsamlingen.

Forbrændingseget affald til mellemdeponering

Det kunne være rart at få tilpasset reglerne til virkeligheden, hvor det er forbrændingsanlæggene der styrer til- og frakørsel til mellemdeponering.

Klare sække på genbrugsstationer

Er det ikke en kommunal opgave, at fastlægge serviceniveauet på genbrugspladserne?

Behandling af imprægneret træ

Det er uklart, hvordan de nye krav om nyttiggørelse af imprægneret træ skal forstås. Hvis det er korrekt, at der ikke pt. findes danske anlæg, der lever op til disse krav, er det sandsynligt, at behandling fremover kun kan håndteres lovligt ved at eksportere det til nyttiggørelse efter transportforordningen.

Krav om indsamling særskilt af genanvendeligt og ikke-genanvendeligt PVC

Lægfolk kan have meget svært ved at skelne mellem de to typer plast. Det bør sikres, at en sådan sortering i stedet kan overlades til professionelle. P.t. skal de alligevel eftersortere.

Benchmarking

Som tidligere aftalt med Miljøstyrelsen er det ikke relevant at sammenligne dedikerede forbrændingsanlæg med anlæg, hvor affald kun udgør en del af brændslet. Det gælder anlæg, der medforbrænder affald, men det gælder også multifyrede anlæg, der benytter andre brændsler.

Det har medført begrænsede datakrav til anlæg, hvor affald leverer mindre end 20 % af energien, men det er ikke tilstrækkeligt for de multifyrede anlæg. Her bør grænsen i stedet være, at anlæg hvor affald leverer mindre end 90 % af energien fra affald skal være omfattet af de mere begrænsede datakrav.

Overgangsbestemmelser

Der bør indarbejdes overgangsbestemmelser, der tager højde for manglende hjemmel til opkrævning af gebyrer i 1. halvår 2010 samt manglende hjemmel til indsamling af transportørdata for 2009 og endelig den manglende færdiggørelse af affaldsdatamodellen.

BRUTTO-LISTE

Til: Miljøstyrelsen

Fra: *affald danmark*

Kommentarer til forslag til affaldsbekendtgørelse

Indledningen

Hjemmelsbestemmelserne bør vurderes igen. Vi mener, at de formentlig bør se ud som følger: § 44, stk. 1, og 4-6, § 45, stk. 2, 5 og 7, § 45 a, § 45 b, stk. 1, § 45 c, § 45 d, stk. 1 og 2, § 46 a, stk. 1-3, § 46 b, stk. 1 og 2, § 47, stk. 2, § 48, stk. 4, 8 og 9, § 50 d, stk. 2 og 4, § 51, stk. 4, § 67, § 73, stk. 1 og 3, § 80, stk. 1 og 2, § 88, § 92 og § 110, stk. 3 og 4.

Kapitel 1 - Anvendelsesområde

I § 1 er restprodukter fra kulfyrede kraftværker ikke længere undtaget. Det betyder, at disse restprodukter kommer under kommunal regulering, herunder også affaldsplanlægning samt at mængderne og håndteringen kommer til at indgå i affaldsdatamodellen. Det må dog forventes, at restprodukterne vil blive klassificeret som genanvendeligt erhvervsaffald, hvorfor der dog ikke skal laves kommunale ordninger herfor. I praksis styres restprodukterne af producenterne, så der syntes ikke at være et egentligt formål med at ophæve undtagelsen.

Kapitel 2 – Definitioner

Med definitionen af affald i § 2 henvises til bilag 2. Det må være bilag 3 – EAK-listen?

§ 2, stk. 2, implementerer biproduktdefinitionen fra affaldsrammedirektivet helt korrekt. Vi vil opfordre Miljøstyrelsen til - som hjælp for de kommunale afgørelser på området - at udarbejde en vejledning om biprodukter, evt. baseret på EU-Kommissionens vejledning. Det kunne også overvejes, om sådanne afgørelser bedst træffes på nationalt niveau.

affald danmark
Vodroffsvej 59, 1.
1900 Frederiksberg C

T 32 96 04 30
F 32 96 04 31
E ad@affalddanmark.dk
W www.affalddanmark.dk

§3

2) affaldsfraktioner, som er beskrevet ikke udtømmende i bilag 2.

Det er uklart, hvad grundlaget er, for at liste netop disse fraktioner. Fraktionerne stemmer ikke overens med de affaldstyper, der skal indberettes til affaldsdatasystemet, og der forskellige "niveauer". F.eks. findes en fraktion, der hedder emballageaffald, der dækker flere (andre) affaldsfraktioner, og som i affaldsdatasystemet er defineret som en "indberetningstype".

Begrebet anvendes da også primært i upræcis form i §65, §69, §78 og § 83 i forhold til hvilke "fraktioner", virksomhederne må behandle. Der henvises også upræcist til begrebet affaldsfraktioner i definitionerne af husholdning- og erhvervsaffald samt i definitionen af kildesortering. Men der henvises ikke til listen i forbindelse med sorteringskrav eller behandlingskrav.

Eneste sted, hvor "fraktioner" jf. bilag 2 bruges til konkret regulering er kravet til kortlægning efter fraktioner i de kommunale affaldsplaner (§ 14). Se i øvrigt kommentarer hertil, hvor der henvises til, at der i affaldsdatasystemet anvendes en anden slags fraktioner: de gamle ISAG-fraktioner. Spørgsmålet er, om bilag 2 er relevant, og hvis det fastholdes, så bør fraktionslisten revurderes sammen med de fraktioner, der skal indberettes til affaldsdatasystemet.

4) Definitionen af affaldsproducent giver ingen afklaring i forhold til affald genereret af håndværkere hos hhv. husholdninger og erhverv. Hvem er affaldsproducenten?

5) affald der "hidrører" fra husholdninger er heller ikke præcis i forhold til, at f.eks. håndværkeraffald, der stammer fra arbejde i private boliger defineres i forhold til genbrugsstationerne som erhvervsaffald. "Hidrører" kan erstattes af affald "frembragt" af husholdninger. Derudover anbefales, at der ikke beskrives eksempler: herunder..... Det det kan forvirre i forhold til de fraktioner, der ikke er nævnt – f.eks. byggeaffald. Begrebet omfatter netop alt affald, der er frembragt af husholdninger. Det virker også overflødigt at skrive, at affald kan være både farligt og ikke farligt.

6) Tilsvarende anbefales, at fjerne eksempler og nøjes med definitionen: Erhvervsaffald: Affald frembragt af virksomheder m.v.

13) Definitionen af dagrenovation er ikke præcis. Det fremgår ikke, at stor-skrald fra husholdninger f.eks. ikke er omfattet. Der kan f.eks. henvises til en definition, der er set i et tidligere udkast til standardregulativ.

Dagrenovation er affald, der hovedsageligt består af køkkenaffald samt mindre emner af kasserede materialer, der naturligt forekommer fra forbrug i private husholdninger og som ikke er omfattet af andre ordninger.

Eventuelt udbygget med:

Dagrenovation er fx madaffald og restaffald i form af kartoner til mælk, juice o.l., madholdigt eller snavset pap, papir og plast, udtjent porcelæn, keramik og stentøj i små mængder, udtjente glødepærer, sod, aske samt andet affald som hensigtsmæssigt kan bortskaffes som dagrenovation.

11) Benyttelsespligt. Siger denne definition noget, som ikke fremgå – og også fremgår korrekt – direkte af §§ 35 og 39?

17) Farligt affald. Bilag 2 må være bilag 3 og bilag 3 må være bilag 4. Definitionen og kriterierne i bilag 4 er ikke i fuld overensstemmelse med ordlyden i affaldsrammedirektivet. Definitionen er uhensigtsmæssig fordi den refererer til en liste jfr. bilag 3 og alligevel samler op på andet affald, der udviser egenskaber som angivet i bilag 4. Det anbefales i stedet at tage udgangspunkt i bilag 4: Egenskaber, der bestemmer om affald er farligt eller ej. Derefter kan man henvise til bilag 3, som er en ikke-udtømmende liste.

Desuden er formulering "(...) og som udviser egenskaber som angivet i bilag 3" mere snæver end affaldsrammedirektivets definition af farligt affald, "(...) der udviser en eller flere af de farlige egenskaber, der er anført i bilag III".

Generelt bør man være opmærksom på, at der er forskel på farligt affald, og at der i bekendtgørelsen bør signaleres til myndighederne, at krav til håndtering af farligt affald skal tage udgangspunkt i konkrete vurderinger. Mange affaldstyper, der har farlige egenskaber, kan i konkrete situationer være helt uproblematisk, og bør i så fald reguleres derefter. Det kan f.eks. være ethanol, der har farlige egenskaber, men ikke i forhold til forbrænding, eller håndtering af trykimprægneret træ på genbrugsstationer, som heller ikke udgør en særlig risiko.

21) og 29) Indfører affaldsrammedirektivets definitioner på hhv. forhandlere og mæglere. Definitionerne bruges videre hen til dels at stille krav om, at de skal føre register over farligt affald og dels til, at de skal indberette til affaldsdatamodellen. Vi mener, at definitionerne bør relateres til den danske regulering af ansvar, dvs. at "forhandlere" godt kan være godkendte indsamlere og dermed overtage ansvaret for genanvendeligt erhvervsaffald, mens mæglere er at sidestille med affaldstransportører, men dog med en ekstra forpligtigelse i forhold til affaldsdatamodellen. Kan en forhandler være andet end en "indsamlingsvirksomhed"?

22) Definitionen på genanvendelse stammer fra affaldsdirektivet. Generelt skal der gøres opmærksom på, at den teknologiske udvikling gør det stadig sværere at skelne mellem genanvendelse og anden nyttiggørelse.

27) Kildesortering er defineret som i bemærkningerne til miljøbeskyttelsesloven (L 513). Begrebet skal som minimum tydeliggøres hvad angår kildesorteret genanvendeligt affald, hvis det skal bruges til afklaringen af, om erhvervsaffald er konkurrenceudsat efter statslige regler eller kommunalt reguleret.

affald danmark anbefaler derfor følgende særskilte definition:

Kildesorteret genanvendeligt affald: "genanvendelige affaldsfraktioner sorteret ved kilden særskilt for hver fraktion eller samlet for flere fraktioner.

28) Kommunale genanvendelses anlæg. Hvorfor er det netop 10 % kommunalt ejerskab, der gør et anlæg kommunalt? Begrebet er ikke beskrevet i loven, men at et ejerskab på 10 % skulle være afgrænsningen, havde de færreste nok forudset ved et kig på paragraffens ordlyd. Det vil her være mere naturligt at anvende samme afgrænsning som anvendes for, hvilke kommunale virksomheder, der kan modtage affald "in house" i henhold til udbudsdirektivet. Det

er usandsynligt at det er tilfældet for virksomheder med kun 10 % kommunalt ejerskab.

Definitionen kunne også lade sig høre: Kommunale genanvendelsesanstalt: Genanvendelsesanstalt, hvor en eller flere kommunalbestyrelser til sammen har afgørende indflydelse på genanvendelsesanstaltens drift.

32) Definitionen på en virksomhed er, at den er registreret i CVR. Det skal undersøges, om det rummer alle. Det er upræcist at definere begrebet virksomheder mv. Hvis tanken er, at det også omfatter f.eks. kommunale institutioner, kan det med fordel præciseres.

Definitioner af affald

Med den valgte opdeling af regulering mellem kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald og andet erhvervsaffald, er det afgørende, at der er et klart grundlag for de kommunale afgørelser af, om der er tale om den ene eller den anden slags affald.

Der er brug for definition af ”genanvendeligt affald”, ”forbrændingseget affald”, ”deponeringseget affald”. Hvis begrebet ”kildesorteret genanvendeligt affald” fastholdes, skal det også som minimum præciseres, som foreslået tidligere.

Definition af indsamlingsvirksomheder og behandlingsanstalt

Der mangler definitioner på indsamlingsvirksomhed og behandlingsanstalt og genanvendelsesanstalt. Bl.a. fremgår det indirekte, at genanvendelsesanstalt kun er de anstalt, der reelt genanvender affaldet (R2-R11). *affald danmark* mener ikke, at det er dækkende i forhold til den politiske aftale og at det nye system ikke kan komme til at fungere med en så snæver definition af genanvendelsesvirksomheder.

I realiteten er langt de fleste genanvendelsesvirksomheder i Danmark anstalt, der sorterer, omemballerer eller foretager anden forberedende håndtering (R12). Dvs. at listen over genanvendelsesanstalt primært vil indeholde nedknusningsanstalt og komposteringsanstalt, mens fx en papirpresser eller en skrotplads ikke længere kan anses, som genanvendelsesvirksomhed.

Det er ikke logisk, at sådanne anstalt skal godkendes som ”indsamlere”, og det vil i så fald medføre, at anlæggene ikke kommer på listen over anstalt, som virksomheder kan levere genanvendeligt affald til.

Affaldsproducenterne, som skal have frit valg for deres genanvendelige erhvervsaffald, vil typisk ikke have mulighed for at afsætte fx papir direkte til et genanvendelsesanstalt, som fx Brødrene Hartmann. Det skal forbi et sorteringsanstalt, inden de vil modtage det.

Et sorteringsanstalt har ikke nødvendigvis tilknyttet en indsamlingsvirksomhed, hvorfor de heller ikke kan blive godkendte indsamlere?

Det må under alle omstændigheder sikres, at alle modtageanstalt for genanvendeligt affald fremgår af den/de lister, som oprettes.

En række modtageanlæg kan modtage både kildesorteret genanvendeligt affald efter § 68 (genanvendeligt erhvervsaffald) og blandet affald af § 24 (kommunale ordninger).

Det præciseres også i § 76 stk.1, 1), hvor genanvendelsesanlæg for erhvervsaffald i forhold til Affaldsregistret er benævnt ”*anlæg, der behandler kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald*” Her afgrænses ikke muligheden for at samme anlæg også kan modtage blandet affald.

affald danmark anbefaler, at definitionen af genanvendelsesanlæg udvides til fx ”Behandlingsanlæg til håndtering af genanvendeligt affald mhp. genanvendelse” og at R12, som bl.a. kan omfatte demontering, sortering, knusning, sammenpresning, pelletering, tørring, neddeling, konditionering, ompakning, adskillelse, blanding eller blanding inden gennemførelse af en af operationerne R1 til R11 inkluderes i de nyttiggørelsesoperationer, som kan anføres for at komme på den nationale liste over genanvendelsesanlæg.

Mere klare definitioner kan også anvendes til at stramme op på anvendelsen af begreberne i bekendtgørelsen: Vedr. indsamlingsvirksomheder anvendes følgende eksempler:

§62: ”*virksomheder m.v., som indsamler kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald*”

§ 64 som ”*indsamlere af kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald*”

§ 69 stk. 4, 3): ”*indsamlingsvirksomhed*”

§74 stk. 2 ”*registreret indsamler*”

I § 68 stk. 4, 2) findes en definition i parentes, som eventuelt kan anvendes generelt: ”*en godkendt og registreret virksomhed, der indsamler kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald (indsamlervirksomhed)*. For forståelsen skyld kunne man udvide og præcisere det som ”*godkendt indsamler*”

Endelig anvendes forskellige begreber for affaldsbehandlingsanlæg: ”*affaldsbehandlingsanlæg, behandlingsanlæg, modtageanlæg*” - uden nærmere definitioner.

Tilsvarende kan der i § 76 stk.1, 1), ”*anlæg, der behandler kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald*” henvises til en entydig definition i parentes: ”*Registreret genanvendelsesanlæg*”, som også anvendes mange steder.

Kapitel 3 - Klassificering

Som nævnt i *affald danmark*s overordnede høringssvar, mangler der en afklaring af formål og grundlag for den kommunale klassificering af affald, jvf. § 4.

Generelt lægges op til to reguleringsregimer for hhv. kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald og øvrigt blandet, forbrændingseget og deponeringseget affald. Især er det vanskeligt i forholdet mellem det genanvendelige erhvervsaffald og det blandede og forbrændingsegnete affald, der typisk håndteres af samme indsamlingsvirksomheder og på samme sorterings- og forbehandlingsanlæg.

Men den kommunale klassificering er både afgørende og vanskelig, når det handler om at vurdere om affald er – ikke genanvendeligt – men kildesorteret

genanvendeligt, og dermed omfattet af de statslige regler, eller om affaldet er blandet eller forbrændingseget affald – og dermed omfattet af den kommunale anvisning. Der mangler klare definitioner af begge dele, for at undgå meget forskellige kommunale afgørelser, der endda ikke kan påklages til anden myndighed. Det bør være muligt at påklage afgørelserne.

Et andet formål i forhold til klassificering er naturligt det kommunale tilsyn, hvor kommunerne skal sikre, at virksomheder bortskaffer og genanvender affald efter reglerne i § 68 og de kommunale regulativer. Her er der behov for en klarere definition af, hvad der er genanvendeligt affald, hvor virksomhederne skal sikre, at ”væsentlige dele sorteres fra til genanvendelse”.

Helt konkret er der tidligere henvist til, at kommuner med § 4 kan fastlægge retningslinjer for virksomhedernes genanvendelse. Men det fremgår ikke, hvorvidt kommunen kan klassificere konkret eller generelt. Kan kommunen kun klassificere ved kontakt til den enkelte virksomhed, eller kan kommunen f.eks. melde generelt ud, at madaffald fra storkøkken over en vis mængde er genanvendeligt i den pågældende kommune?

Det sidste betyder, at den ensartethed, der var planen med omlægningen bliver usikker. Hvis den enkelte kommune klassificerer særlige fraktioner som genanvendelige, vil der fortsat være forskelle, man kun kan afsløre ved at undersøge de konkrete regler i den enkelte kommune. Hvis kommunerne derimod kun kan klassificere ved konkrete forhold, er det ikke klart, hvordan de kan sikre sig, at materialer, der hidtil har været genanvendt fortsat vil blive det, hvis de ikke er nævnt i bekendtgørelsen, fx metalaffald.

I følge § 4, stk. 3 skal kommunen klassificere affald, som genanvendeligt, hvis virksomheden kan godtgøre, at affald kan genanvendes i overensstemmelse med kravene i § 68. Det kan mere præcist henvises til § 68 stk. 4.

I § 4 pålægges kommunerne også at klassificere om affald ikke længere er affald – end-of-waste. Det er ikke i tråd med affaldsrammedirektivet.

Det fremgår f.eks. ikke, at beføjelser til at træffe afgørelser om affaldsfasens ophør i affaldsrammedirektivet er begrænset til de tilfælde, hvor der ikke forefindes særlige kriterier herom på fællesskabsplan. Det fremgår heller ikke, at afgørelserne ikke skal foretages generelt men sag for sag, og der skal tages hensyn til relevant retspraksis.

Derudover er det uhensigtsmæssigt at overlade ansvar for at træffe afgørelser om affaldsfasens ophør til kommunerne. Det kan nemt medføre forskellige afgørelser i kommunerne, især når afrapporteringspligten udelades helt.

I følge affaldsrammedirektivet skal Kommissionen underrettes, såfremt der træffes afgørelser i henhold til § 4, jfr. affaldsrammedirektivets Art. 6, stk. 4 ”(...) De underretter Kommissionen om sådanne beslutninger i overensstemmelse med Europa-parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (1), såfremt nævnte direktiv kræver det.” Denne afrapporteringsforpligtelse påhviler Medlemssta-

terne. Derfor bør der som minimum tilføjes et stk. 3 til § 5, der kunne have følgende ordlyd:

Stk. 3 Kommunalbestyrelsen orienterer Miljøstyrelsen om afgørelser truffet i henhold til § 4, stk.4-5.

§ 5. Ved orientering om klassificering af farligt affald henvises desuden til forkerte bilag. Der må være tale om EAK-listen i bilag 3 og kriterier for farligt affald i bilag 4.

Klassificering af skibe

Det kan være et problem for kommuner, at klassificere om et skib er affald efter § 6, og om et skib er over eller under 1.500 ton letvægt. Det bør overvejes, om ikke denne opgave for alle skibe bør overlades til Miljøstyrelsen.

Der er desuden fastsat meget korte tidsfrister for kommunernes indsendelse og indhentning af oplysninger i §§ 8 og 9. Der angives 3 dage i § 9 uden angivelse af hver- eller arbejdsdage, hvilket er urealistisk og bør ændres til minimum 5 arbejdsdage.

Affaldshierarki

I § 12 fastlægges, at ”*Affaldshåndtering skal ske med udgangspunkt i følgende prioritering:...*” som er affaldshierarkiet i henhold til affaldsdirektivet. Det er uklart, hvem der skal følge affaldshierarkiet. Affaldsrammedirektivet fastsætter jo kun, at hierarkiet gælder ved myndighedernes udarbejdelse af politikker og regler.

Da kommunalbestyrelsens planlægningsansvar omfatter udarbejdelsen af en 12-årig plan med bl.a. en målsætningsdel (jfr. § 13, stk. 1, pkt. 2)) kan man undre sig over, at affaldshierarkiets øverste led, forebyggelse, undlades.

Selvom udkastet til bekendtgørelse primært tilsigter håndtering af det, der er blevet affald, vil det være nyttigt, at indskrive den i den bredere ramme af forebyggelse og håndtering af affald, jfr. ARD Art. 4, stk. 1 (”*Følgende affaldshierarki skal tjene som en prioritetsrækkefølge for lovgivning og politikker om affaldsforebyggelse og -håndtering:*”)

Der mangler desuden en henvisning til, at hierarkiet – jvf. affaldsdirektivet – kan fraviges, hvor livscyklusvurderinger viser det relevant.

Kapitel 4 - Planlægning

I § 14 (Kortlægning) skal affaldsplanerne indeholde en kortlægning af alt affald, der produceres i kommunen fordelt på branche, EAK-kode, behandlingsformer og affaldsfraktioner jvf. bilag 3.

Behandlingsformer er ikke defineret. Er det de ”affaldsaktiviteter”, der er beskrevet i bilag 5?

Affaldsfraktioner er defineret som de fraktioner, der er beskrevet i bilag 2. Men disse fraktioner svarer ikke til de affaldstyper, der anvendes i affaldsdatabasen. Her registreres affaldstypen med EAK-koder - suppleret med de gamle ISAG-fraktioner.

Det skal sikres overensstemmelse mellem kravene til kortlægning og de data, der er tilgængelige i affaldsdatamodellen. Det kan f.eks. ske ved, at der i stedet henvises til kortlægning efter affaldstyperne niveau 4 og 5 i affaldsdatasystemet. Se i øvrigt kommentarer til bilag 5.

Desuden er det stærkt tvivlsomt, om en kortlægning efter de ca. 800 EAK-koder vil have noget formål i de kommunale affaldsplaner.

Kommunerne skal også opgøre mængderne af affald, der eksporteres fra eller importeres til kommunerne jvf. 2). Det skal måske præciseres, at det gælder affald, der im- og eksporteres til/fra andre lande.

Af § 15 (Plandelen) fremgår, at kommunerne ikke længere skal vedtage planer for det kildesorterede genanvendelige erhvervsaffald. Det samme må gælde affald omfattet af producentordninger, som ikke indsamles af kommunerne. Det må forudsættes, at Miljøstyrelsen selv lever op til affaldsdirektivets krav om planlægning for dette affald. Hvad gælder for jord? Skal det beskrives i planerne?

Kommunens planlægning skal også jvf. stk. 2 indeholde en oversigt over planlagt import af affald til forbrænding og deponering. Dette kan kun omfatte det affald, kommunerne selv indsamler og behandler. Virksomheder er ikke forpligtet til at orientere om deres fremtidige planer for import af affald til forbrænding og deponering (eller sortering).

Det er også baggrunden for, at det med stigende im- og eksport af affald til nyttiggørelse, bliver stadig vanskeligere for kommunerne at udarbejde en redegørelse for behovet for forbrændingskapacitet, som krævet i stk. 6.

Endelig er kravene til plandelen § 15, stk. 8 mere overordnet end formuleringerne i affaldsrammedirektivet. Her præciseres i affaldsrammedirektivets Art. 28, stk. 2, at affaldsplaner skal indeholde en evaluering af, *hvordan planen vil støtte gennemførelsen af dette direktivs mål og bestemmelser*: fastlagt i Artikel 1:

I dette direktiv fastsættes foranstaltninger, der skal beskytte miljøet og menneskers sundhed ved at forebygge eller mindske de negative følger af affaldsproduktion og -håndtering og ved at mindske de samlede følger af ressourceanvendelse og forbedre effektiviteten af anvendelsen af ressourcer.

Endelig er planlægningen og muligheden for at henlægge gebyrmidler knyttet tættere sammen, hvorfor denne sammenhæng også burde fremgå af § 15 jvf. bemærkninger vedr. henlæggelser.

Kapitel 5 – Regulativpligt

Helt konkret nævnes i § 19 (og § 39), at kommuner skal udarbejde regulativer for ”ikke-genanvendeligt kildesorteret affald”. Med bindestregen placeret mellem ”ikke” og ”genanvendeligt” kan det forstås som ”kildesorteret affald, der ikke er genanvendeligt”, hvilket nok ikke er meningen:-).

Regulativpligten kan klargøres ved at indlede den basale regulativpligt i § 19 med sammenhængen til kravet om at etablere ordninger i § 24. Derefter kan de nærmere retningslinjer om paradigmer fastlægges i § 20:

Forslag:

§ 19. *Kommunalbestyrelsen skal i regulativer fastsætte de indsamlings- og anvisningsordninger, som kommunen er forpligtet til at etablere jvf. § 24.*

§20 *Regulativerne skal vedtages (eller træde i kraft?) første gang den 1. juli 2010.*

Stk. 2. *Regulativerne skal følge de paradigmer, som fremgår af bilag 11 og 12 og som er tilgængelige på www.mst.dk.*

Stk. 3. *Kommunalbestyrelsen skal offentliggøre de vedtagne regulativer ved indrapportering til den nationale regulativdatabase, der er tilgængelig på www.mst.dk.*

Stk. 4 *Kommunalbestyrelsen vælger selv, om felter, der er angivet med "frivillig at udfylde", skal udfyldes.*

Bestemmelse om offentliggørelse i stk. 4 (nu stk. 3) kan suppleres med (understreget): *"Kommunalbestyrelsen skal senest på ikrafttrædelsesdagen offentliggøre de vedtagne regulativer"*

Det kan overvejes, om regulativer i stedet for bør offentliggøres i en periode inden ikrafttrædelsestidspunkt. Det betyder, at det kommende centrale system for de kommunale regulativer skal kunne indeholde flere regulativer for de pågældende kommuner med klar definition af, hvilket regulativ, der er gældende.

I § 21 og § 22 bør tilføjes (understreget) *"Kommunalbestyrelsen skal i regulativerne fastsætte ordningernes omfang, herunder brugergruppen, brugergruppens benyttelsespligt, brugergruppens forpligtelser og rettigheder, dispensationsmuligheder m.v."*

Det er bl.a. relevant i forhold til indsamling af dagrenovationslignende affald fra virksomheder, hvor kommunerne i dag har meget forskellige regler for benyttelsespligten – se også kommentarer til § 55.

Alle regulativer skal i følge § 23 i offentlig høring i 8 uger, hvilket sandsynligvis skyldes Århus-konventionens krav. Men i forhold til Århus-konventionen vil det være relevant at begrænse offentlighedskravet til at gælde regulativer, der fastlægger ordninger, som ikke i forvejen har været i offentlig høring via affaldsplanen. Det vil i så fald muliggøre, at de nye standardregulativer ikke skal i høring, hvis der i øvrigt ikke sker indholdsmæssige ændringer i forhold til gældende regler og ordninger i kommunen.

Endelig bør der ikke kræves høring af regulativændringer, som alene er udtryk for udmøntningen af ændrede national lovgivning.

En offentlig høring kan desuden medvirke til, at ½ år måske ikke er tilstrækkelig til, at kommunerne kan nå at udforme regulativforslag, gennemføre høring og endeligt vedtage de nye kommunale regulativer. Offentlig høring forudsætter bl.a. typisk to byrådsbehandlinger – før og efter høringen.

Kapitel 6 - Ordninger

Generelt pålægges kommunerne i § 24 at etablere ordninger for affald produceret af kommunens husholdninger og virksomheder mv. ”Ordninger” bruges meget generelt og det bør defineres, hvad der menes.

Fra kravet undtages jvf. stk. 2 ”*kildesorteret genanvendeligt affald fra virksomheder mv*”. En mere præcis definition af kildesorteret genanvendeligt affald fra virksomheder vil være hensigtsmæssig jvf. tidligere kommentarer om klassificering.

I stk. 4 pålægges kommunerne at ”*konkret anvise affald, der ikke er omfattet af en indsamlingsordning eller anvisningsordning*”. Det må forstås sådan, at det ikke gælder kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald. Dermed er det uklart, hvordan kommunerne (og virksomhederne) skal forholde til sig konkrete anvisninger for genanvendeligt affald.

Ordninger for husholdninger

I følge § 26 stk. 2 skal den indsamlede mængde papir opgøres i forhold til det samlede potentiale for papir og pap. Det er ikke logisk, at pap medregnes i potentialet, da det ikke er omfattet af denne ordning.

§ § 27, 28, 29 og 30 indeholder krav til kommunale indsamlingsordninger for papir og pap samt emballageaffald af glas, metal og plast. I alle tilfælde er indføjet et stk. 3, hvor det fastlægges, at kommunerne ved indgåelse af aftale med virksomheder om genanvendelse af det indsamlede, skal sikre sig, at virksomheden dokumenterer, at affaldet leveres på et anlæg, der kan genanvende affaldet. Det er unødige bestemmelser, da kommunerne i forvejen i stk. 2 i de samme paragraffer er pålagt at sikre, at det pågældende affald bliver genanvendt.

Der stilles helt konkret krav i § 31 om separat indsamling af hhv. genanvendeligt og ikke genanvendeligt PVC-affald. Det er svært at kende forskel på genanvendeligt og ikke- genanvendeligt PVC. Det kan derfor meget vel være en mere hensigtsmæssig løsning at indsamle de to fraktioner samlet (f.eks. sammen med andet plast) og efterfølgende sortere i de relevante fraktioner. Der bør åbnes for denne mulighed.

I § 32 (og § 68 stk. 3) er indført nyt krav om en ordning for affald af imprægneret træ, der sikrer, at det ”*bliver genanvendt eller nyttiggjort på en sådan måde, at metalindholdet opkoncentreres separat, og at træaffaldet herefter genanvendes eller at energiresourcen i træaffaldet udnyttes*”

Det er uklart, hvilken behandlingsmetode, der her tænkes på. Findes de allerede? og lever de udenlandske anlæg, der i dag modtager imprægneret træ til nyttiggørelse op til dette krav?

Ved enhver forbrænding af imprægneret træ vil metalindholdet opkoncentreres, dels i asken og dels i røggasrensingsprodukterne. P.t. afsættes meget imprægneret træ til biomasseværker i Tyskland. Her forbrændes træet og asken deponeres. Processen i Tyskland lever således i princippet op til Miljøstyrelsens krav.

Vi kan forstå jf. udkast til del 2 af affaldsstrategien, at man ikke ønsker forbrænding af imprægneret træ på konventionelle forbrændingsanlæg, men derimod på ”særlige anlæg”. Det er ikke klart om Regeringen ønsker, at det imprægnerede træ skal brændes på de danske biomassekraftværker?

Hvis Regeringen ønsker en forbrænding på ”særlige anlæg”, skal sådan et anlæg først bygges og det er tvivlsomt, om der vil kunne findes investorer til sådan et anlæg. Den nye afgift på affaldsvarme gør et eventuelt dansk anlæg ukonkurrencedygtigt med etablerede udenlandske anlæg, hvor der brændes alle former for affaldstræ.

Da de tyske anlæg sandsynligvis ikke har en lavere behandlingsstandard end et eventuelt kommende dansk anlæg, vil Miljøstyrelsen ikke kunne anvende indsigelsesgrundene i transportforordningen til at forhindre forsat eksport af imprægneret træ til forbrænding på tyske biomasseværker, hvorfor affaldsgrundlaget for et dansk anlæg heller ikke nødvendigvis er til stede.

Hvis Miljøstyrelsen ønsker et særligt anlæg, bliver dette anlæg derfor nødt til at kunne noget mere end at forbrænde træet og deponere restprodukterne, hvis man vil kunne holde behandlingen af det imprægnerede træ indenlands. Det fremgår dog af Miljøstyrelsens samfundsøkonomiske analyse, at det er dyrt at ekstrahere metallerne fra hhv. røggassen og asken.

Paragraffen kan derfor læses som om, at vi fremover bliver nødt til at eksportere alt imprægneret træ til forbrænding i udlandet, da vi ikke selv har anlæg, der kan leve op til kravet og transportforordningen giver mulighed for eksport til nyttiggørelse.

affald danmark foreslår, at Regeringen og Miljøstyrelsen genovervejer kravet til behandling af imprægneret træ, herunder især muligheden for afbrænding på danske biomasseværker, evt. som en batch-afbrænding og med efterfølgende deponering af asken. Vi mener også, at man skal undersøge muligheden for styret at brænde mindre mængder på almindelige affaldsforbrændingsanlæg. Dette bør være en mulighed, hvis det kan sikres, at der reelt ikke opstår uacceptable miljøgener, herunder at kravene til krom og kobberindholdet i slaggen stadigvæk kan overholdes. Ovennævnte forslag vil bl.a. betyde, at imprægneret træ ikke skal transporteres over lange afstande uden nogen miljøgevinst.

Kommunerne får med § 34 pligt til at sikre, at husholdninger i kommunen har adgang til en genbrugsplads. Det er et nyt krav, der naturligt må komme i forlængelse af den politiske aftale om, at der skal sikres adgang for erhverv i alle kommuner.

Det kan dog undre, at der helt konkret også indføres et krav, om at emballeret affald skal afleveres i klare plastsække. Det er et krav, der ellers naturligt ville høre under kommunens ret til at fastlægge serviceniveau på sine genbrugsstationer.

Såfremt bestemmelsen fastholdes, skal det defineres nærmere, hvad der opfattes ved affald, der afleveres emballeret – er det affald, der bringes ind på gen-

brugspladserne i emballeret tilstand, eller er det affald, der lægges emballeret i containerne.

Det er i relation til benyttelsespligten i § 35 ikke tilstrækkeligt præcist at angivet, at benyttelsespligten indtræder, når en ordning ”er fastlagt”. Hvornår er det? Regulativet skal være vedtaget men vel også offentliggjort, før benyttelsespligten gælder. Hvilken offentliggørelse er så den afgørende: når den er sket i regulativdatabasen og/eller annonceret i lokale blade?

Ordninger for virksomheder

Kommunerne skal i henhold til § 36 ”sikre, at virksomheder m.v. har adgang til samme genbrugspladser, som husholdningerne i kommunen. Kommunalbestyrelsen skal for virksomheder m.v. begrænse denne adgang til genbrugspladser til affald bragt til pladsen i køretøjer, der vejer op til 3500 kg, ikke medregnet en eventuel trailer.”

Det bør suppleres med (understreget) ... adgang til samme genbrugspladser, som husholdningerne i kommunen. Denne adgang skal ske på lige fod med husholdninger, dvs. med mulighed for at aflevere de samme fraktioner og med samme adgangs- og sorteringskrav og samme mængdegrænser som gælder for husholdningerne.

Genbrugspladserne er oprindeligt etableret for husholdninger, der fortsat er den overvejende del af brugerne. Det er vigtigt, at bekendtgørelsen ikke kan læses sådan, at virksomheder får ret til at levere affaldsfraktioner, som ikke tidligere er modtaget på pladserne – f.eks. pga. praktiske forhold, pladsforhold, myndighedsgodkendelser. Det bør også være sådan, at mængdegrænser for særlige fraktioner pga. begrænsninger i kapacitet, skal gælde både husholdninger og erhverv, ligesom de ordensregler, som kommunerne har fastsat for de enkelte pladser skal gælde for både husholdninger og virksomheder.

Retten til at aflevere farligt affald jvf. stk. 3 bør ligeledes kunne begrænses til de pladser, der i forvejen modtager farligt affald fra husholdninger, hvilket i nogle tilfælde er en af flere genbrugspladser, som kommunen anviser til.

Det er i stk. 3 fastlagt, at kommunerne skal begrænse adgangen for virksomheder til 200 kg farligt affald om året, og at kommunen skal sikre, at virksomheder, der leverer farligt affald, modtager en kvittering herfor. 200 kg grænsen og kravet om kvittering bør kun omfatte egentlig olie- og kemikalieaffald. Sådanne krav passer ikke til fraktioner som f.eks. imprægneret træ, WEEE og mineraluld. Der skal ikke være mange hårde hvidevarer til at ramme grænsen på 200 kg.

Kommunerne kan ikke sikre, at virksomhederne får en kvittering, men kan tilbyde virksomhederne at få en kvittering, for aflevering af farligt affald, hvis de selv henvender sig. Kommunerne får svært ved at begrænse virksomhedernes aflevering af farligt affald, hvis de ikke henvender sig og bliver registreret i forbindelse med levering af det farlige affald. Tilsyn med et sådant mængdekrav vil derfor delvist være overladt til kommunernes tilsyn med virksomhederne.

I praksis er det mest hensigtsmæssigt, at virksomheden præudfylder et skema, hvor de har anført det farlige affald de afleverer og kommunen blot stempler dette skema.

Det er vigtigt, at virksomhederne giver fyldestgørende oplysninger om det farlige affald de kommer med, så der stadigvæk kan sikres en god sortering. Der bør fortsat være fokus på, at den bedste sortering – og ikke mindst den mest sikre transport af farligt affald efter reglerne i ADR – sker ved direkte afhentning hos affaldsproducenten.

Særligt mht. til ADR-reglerne, skal man være opmærksom på, at der er særligt lempelige regler for transport af farligt affald fra husholdninger og laboratorier. Modtagelse af farligt erhvervsaffald på genbrugspladserne medfører dermed mere restriktive krav til den videre transport fra pladserne.

Endelig vil modtagelse af farligt affald fra erhverv sandsynligvis medføre øgede uddannelseskrav til genbrugspladsernes personale – også dette tager tid, og kan ikke med den korte frist være på plads fra 1. januar 2010.

I § 37 kan kravet om, at kommunen skal etablere en ordning for ikke-genanvendeligt PVC-affald læses, som at der skal være en indsamlingsordning (Stk. 2 *Kommunalbestyrelsen skal sikre, at det indsamlede ikke-genanvendelige PVC-affald*). Det bør klargøres, at en sådan ordning kan være en anvisningsordning.

I stk. 3 fastlægges at: *”Kommunalbestyrelsen skal opfylde forpligtelsen efter stk. 2 ved at indgå aftaler med en virksomhed, der erhvervsmæssigt transporterer affald, en indsamler af andet affald end genanvendeligt erhvervsaffald eller et anlæg, hvorpå der kan deponeres ikke-genanvendeligt PVCaffald”*.

Det er ikke tydeligt hvilken type aftale, der skal indgås med transportør/indsamler eller anlæg. Hvis der menes, at kommunen kan opfylde forpligtelsen ved enten at lave en indsamlings- eller en anvisningsordning, så bør det fremgå klart.

Der indføres her et nyt begreb *”en indsamler af andet affald end genanvendeligt erhvervsaffald”* Dette kommenteres yderligere i afsnittet om affaldsregistret.

Det er i § 39 fastlagt, at *”Når en kommunal ordning for ikke-kildesorteret genanvendeligt, forbrændingsejnet og deponeringsejnet affald er fastlagt i et regulativ og etableret, er virksomheder m.v. forpligtet til at benytte ordningen som foreskrevet”* Det bør suppleres med: i henhold til de vilkår for benyttelsespligt, som er fastlagt i regulativet.

Som tidligere nævnt er der ikke hjemmel til at pålægge kommuner at lave ordninger for ”ikke-kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald”.

Som tidligere nævnt er det relevant, når en ordning kun omfatter et begrænset antal virksomheder, eller når virksomhederne frivilligt kan deltage i ordninger, som det ofte er tilfælde for indsamling af dagrenovationslignende affald fra virksomheder.

Det er særligt relevant, fordi der i § 40 kun gives mulighed for fritagelse fra benyttelsespligten for farligt affald.

Det bør klarlægges i § 40, om kommunerne kan eller skal give fritagelse for farligt affald. Der er tidligere meldt ud fra Miljøstyrelsen, at kommunerne skal give denne fritagelse, hvis virksomheder godtgør, at affaldet håndteres miljømæssigt forsvarligt.

Kapitel 7 – Forbrænding af affald fra virksomheder

Overskriften bør ændres til ”Forbrænding af affald”, idet reglerne – forhåbentlig - også gælder i forhold til forbrændingseget affald fra husholdninger.

Stk. 4 og 5 i § 42 bør flyttes til § 39 i afsnittet om benyttelsespligt for virksomheder m.v.

Kommunen skal jvf. § 42 sikre, at forbrændingseget affald bliver forbrændt på dertil godkendte anlæg.

Det præciseres i stk. 3 til ” *Hvis kommunalbestyrelsen har etableret en anvisningsordning, skal kommunalbestyrelsen opfylde forpligtelsen efter stk. 1 ved at indgå aftaler med et forbrændingsanlæg, som er godkendt, jf. kapitel 5 i lov om miljøbeskyttelse, til at behandle forbrændingseget affald eller et anlæg som forbereder affaldet til forbrænding*”.

Det kan forstås sådan, at forbrændingseget affald kun kan anvises til et anlæg. Kommunerne skal vel fortsat kunne anvise til flere forbrændingsanlæg? Anvisning af forbrændingseget affald omfatter også blandet affald, der leveres til sorteringen. Kommunen skal dermed kunne have mulighed for at anvise til flere sorteringsanlæg.

Teksten foreslås udvidet med (understreget) *indgå aftaler med et eller flere forbrændingsanlæg, som er godkendt, jf. kapitel 5 i lov om miljøbeskyttelse, til at behandle forbrændingseget affald og/eller et eller flere anlæg som forbereder affaldet til forbrænding*”.

Som nævnt tidligere vil anlæg, der forbereder affald til forbrænding ofte være sorteringsanlæg, der også modtager genanvendeligt affald, herunder kildesorteret genanvendeligt affald.

I følge § 43 er det kommunerne, der skal anvise affald til midlertidig oplagring, hvis forholdene nødvendiggør det. Det er i mange tilfælde forbrændingsanlæggene, der i daglig drift styrer til- og frakørsel af affald til mellemlagring, hvilket ofte er en dag til dag beslutning afhængig af f.eks. uplanlagte nedbrud eller overbelastning af anlæggene. Det kan også være planlagt oplagring som sæsonudjævning i forhold til varmeafsætningen.

Det bør overvejes, om denne anvisningsopgave kan formuleres, således at anlæggene også rent juridisk inden for fastlagte ramme kan overtage denne styring af daglig regulering af forbrændingen vha. kortvarig mellemlagring.

Desuden vil det være relevant at vurdere, om det skal være muligt at mellem-lagre over længere tid (f.eks. 3 år), sådan som der er vist interesse for i forhold til planlagte nyt anlæg.

I stk. 2 kunne man efter ”...kapacitetsproblemer på forbrændingsanlæggene.” tilføje: ”*eller hvis andre tungtvejende hensyn taler for det og det kan sikres, at det ikke får uacceptable konsekvenser.*”

Kapitel 9 - Benchmarking

affald danmark har haft en god dialog med Miljøstyrelsen om benchmarkingen og har ikke mange kommentarer. Dog må vi gentage, at vi ikke anser det relevant, at benchmarkingkravet skal gælde andet end dedikerede forbrændings- og deponeringsanlæg.

Derudover har vi mødt forståelse fra Miljøstyrelsen, om at der findes en række multifyrede anlæg, hvor affald kun udgør en del af brændslet, og hvor der derfor ikke er sammenligningsgrundlag i forhold til dedikerede anlæg.

Det har medført forholdsvist begrænsede datakrav for ”Øvrige anlæg” der i øvrigt i bilag 7 defineres som anlæg, hvor affald leverer mindre end 20 % af energien.

20 % er ikke tilstrækkeligt til dette formål. På forbrændingsanlægget i Måbjerg, der også anvender biomasse som brændsel stammer 68 % af den producerede energi fra affald, mens 89 % af den producerede energi på anlægget i Horsens, der også producerer energi af naturgas, stammer fra affald. Grænsen burde i stedet være, at anlæg hvor affald leverer mindre end 90 % af energien, skal være omfattet af de mere begrænsede datakrav.

Regulering af benchmarkingen burde ske i deponeringsbekendtgørelsen og bekendtgørelsen om anlæg der forbrænder affald, idet der er tale om krav, som retter sig imod disse bekendtgørelsers målgrupper. Reguleringen af benchmarkingen vurderes desuden langt fra at være fuldstændig i dette kapitel. Der mangler bl.a. regler om hvilke parametre benchmarkingen skal omfatte, hvordan disse skal måles, opgøres og tilvejebringes. Det følger således af loven, at der skal fastsættes regler om ”metoden”, og det er således ikke nok, at Miljøstyrelsen offentliggør den. Der mangler en regel om, at benchmarkingens resultater og konklusionerne herfra udarbejdes og præsenteres af branchen, som det fremgår af lovbemærkningerne til § 50 a i miljøbeskyttelsesloven, hvorimod det er Miljøstyrelsen, som kontrollerer arbejdet og offentliggør resultaterne.

De forpligtede bør fremgå direkte af paragraffen – ikke af indledningen til bilag 7. Der bør i hvert fald som minimum være overensstemmelse mellem afgrænsningen i paragraffen og bilaget.

I øvrigt henvises til kommentarer til bilag 7

Kapitel 10 - Særlige regler om farligt affald fra virksomheder m.v.

§ 47. Virksomheder, der erhvervsmæssigt transporterer farligt affald, samt forhandlere og mæglere af farligt affald, skal føre register over transporteret

mængde og type af farligt affald (EAK-koden), det farlige affalds producent og afleveringssted.

Hvis tanken er - som nævnt i høringsbrevet – at de virksomheder, som ikke skal indberette til affaldsdatasystemet, skal føre et særskilt register, vil det være formålstjenligt at præcisere dette. F.eks. med følgende tilføjelse (understreget):

§ 47. Virksomheder, der erhvervsmæssigt transporterer farligt affald, samt forhandlere og mæglere af farligt affald, som ikke skal indberette til affaldsdatasystemet jvf. § 62, skal føre register over transporteret mængde og type af farligt affald (EAK-koden), det farlige affalds producent og afleveringssted.

Bestemmelsen formodes at skulle implementere artikel 35 fra affaldsrammedirektivet. Af denne fremgår, at det når det er relevant skal angive bestemmelsesstedet (afleveringssted). Er det nødvendigt at vi strammer dette krav i Danmark til at man altid skal angive afleveringsstedet?

Skal der ikke også være et krav, om at sådanne virksomheder lader sig registrere?

I § 49 fastlægges forbud mod fortynding eller blanding, men den eksisterende § 67 stk. 2, hvor man kan få tilladelse til blanding er ikke taget med. Dette er et problem, fordi håndteringen på modtageanlæggene ofte indbefatter blanding. Vi mener, at vi bør implementere de krav, der fremgår af affaldsrammedirektivet, dvs. et generelt blandings- og fortyndingsforbud, men med tilladelse til blanding, hvis der er indhentet tilladelse hertil (fremgår typisk af miljøgodkendelsen), hvis det ikke skader menneskers sundhed eller miljøet og hvis der er tale om bedst tilgængelig teknik.

Det vil også være hensigtsmæssigt med en forklaring af, hvad, der ikke må sammenblandes; er det affald med forskellige EAK-koder? selv om det er samme stof, eller er det affald med forskellige behandlingsformer? I praksis blandes affald der går til samme behandling, fx kommes følgende i samme beholder: Klude/handsker/papir med maling/lim /træbeskyttelse/fugemasse samt emballager der indeholder samme fraktioner. Dvs. at der er mange forskellige EAK-numre i samme beholder.

§ 51 pålægger virksomheder at sikre, at olieaffald i form af industriolie eller smøreolie skal regenereres til baseolie. Her har man ikke medtaget opblødningsen fra den eksisterende affaldsbekendtgørelse, som siger ”hvor dette ud fra tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn er muligt”. Vi mener, at vi bør lægge os op ad kravene i affaldsrammedirektivets artikel 21, dvs. at olieaffald skal indsamles særskilt, når det er teknisk muligt, at det skal behandles jf. affaldshierarkiet og uden at skade menneskers sundhed eller miljøet samt at det skal holdes adskilt, hvis det er teknisk muligt og økonomisk levedygtigt.

Nationalstaterne kan stille krav om regenerering, men vi mener, at et regenereringskrav skal forholde sig til den praktiske virkelighed: Noget olie er teknisk ikke egnet til regenerering og mindre mængder (under 25 ltr. dunke) går til forbrænding. Derfor mener vi, at der fortsat ikke skal være noget absolut

krav om regenerering. Det må endvidere bemærkes, at EU-Kommissionens undersøgelse på området ikke viser nogen markant miljøgevinst ved regenerering i forhold til energiudnyttelse.

Kapitel 11 – gebyrer

Generelt er det – meget fornuftigt - fastlagt i § 93, at principper for fastlæggelse af gebyrer først træder i kraft 1. januar 2011, men der henvises samtidig til, at alle gebyrer for erhverv i henhold til miljøbeskyttelsesloven allerede fra 1. januar 2010 skal opkræves efter CVR-registret.

Opkrævning af gebyrer efter dette register kræver i de fleste kommuner en omlægning af gebyrstrukturen for erhverv og et stort administrativt forarbejde i de kommuner, der ikke allerede har sådanne gebyrer (de færreste). Det er samtidig ikke holdbart for kommunerne at udmelde gebyrer efter andre principper for 2010 end dem, der skal anvendes i 2011.

Mange kommuner vil derfor alligevel skulle udmelde gebyrer, som man ikke har nået at forberede ordentligt – og samtidig på et register, der pt. indeholder rigtig mange fejl. Det er uholdbart for både kommunerne og de virksomheder, der skal betale gebyrerne.

Det er helt ulogisk, at kravet om CVR-baseret opkrævning ikke udsættes til ikrafttræden på samme tid som de øvrige principper for gebyrer, når en udsættelse samtidig vil give både Miljøstyrelsen og kommunerne muligheden for at forberede gebyrerne ordentligt – herunder arbejde for, at adgangen til CVR-registret og data i registret tilpasses behovet.

Det vil også give kommunerne tid til at vedtage de ændringer i regulativerne, der giver hjemmel til en omlægning af gebyrerne – f.eks. med standardregulativerne. Det er ikke muligt at nå den nødvendige regulativændring hertil allerede før 1. januar 2010. Det gælder også gebyret for erhvervs adgang til genbrugsstationer jvf. § 55 stk. 4.

Gebyrer for husholdninger

For husholdninger stilles der i § 54 mere konkrete retningslinjer for gebyrer, end der er lagt op til i den politiske aftale. Principperne er dog i de fleste tilfælde logiske med den forudsætning, at der jvf. stk. 8 kan differentieres mellem forskellige typer af husholdninger. I stk. 6 (genbrugspladser) henvises dog fejlagtigt til stk. 7 – i stedet for stk. 8.

Det forudsættes, at i de tilfælde, hvor der ikke er formuleret retningslinjer for, hvordan gebyrerne skal fordeles, er det fortsat kommunerne selv, der vedtager gebyrstrukturen – f.eks. i forhold til det generelle administrationsgebyr og gebyrer for haveaffald og storskrald.

Konkret kunne det tydeliggøres, at det generelle administrationsgebyr efter § 54 stk. 1 også må dække omkostninger til håndtering/udfyldning af standardregulativer samt tilsyn og håndhævelse af regulativer overfor borgere.

Desuden kan det undre, at der i stk. 5 kræves særskilt gebyr for indsamling af haveaffald hhv. storskrald. Det indsamles ofte i den samme ordning (f.eks.

fortovsindsamling) og de omfattes af samme gruppe i den kommunale kontoplan.

Gebyrer for erhverv

Kommuner skal i henhold til § 55 ”fastsætte og opkræve et gebyr hos alle virksomheder m.v. i kommunen til dækning af kommunens omkostninger til administration af indsamlings- og anvisningsordninger for virksomheder m.v., konkrete anvisninger om håndtering af affald fra virksomheder m.v., samt planlægning..”

Det er uklart, om kommunerne kan fastsætte og opkræve gebyrer til finansiering af information og vejledning af virksomheder vedr. kildesortering af genanvendeligt affald. Det er også uklart om det er muligt at gebyrfinansiere omkostninger til udarbejdelse af regulativer og håndhævelse heraf. Ligeledes mangler der noget om beregningen af gebyret for virksomheder. Skal de virksomheder, der fritages, indgå i beregningen af gennemsnitsgebyret?

Ifølge § 55 stk. 2 skal kommunerne fastsætte og opkræve et gebyr for indsamlingsordninger for dagrenovationslignende affald fra erhverv hos alle virksomheder mv. i kommunen. Det svarer ikke til de gældende regler i mange kommuner, hvor det enten er frivilligt for virksomheder at komme med i den kommunale dagrenovationsindsamling eller hvor der alene er fastlagt en benyttelsespligt for virksomheder i beboelsesejendomme.

Det er vel ikke meningen, at alle virksomheder fremover skal pålægges tilslutningspligt til de kommunale dagrenovationsindsamlinger? – særligt ikke, når Miljøstyrelsen tidligere har udmeldt, at man ønskede, at det skal være frivilligt for virksomheder at tilslutte sig dagrenovationsindsamling.

Stk 2 bør derfor omformuleres til (ændring understreget):

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen skal fastsætte og opkræve et gebyr for indsamlingsordninger for dagrenovationslignende affald hos de virksomheder, der benytter den kommunale dagrenovationsordning. Gebyret skal fastsættes ...

affald danmark har tidligere præsenteret det forslag, at muligheden for benyttelsespligt for virksomheder til dagrenovationsindsamlingen kan begrænses til de virksomheder, som er beliggende i boligejendomme. Her bør der samtidig åbnes for, at dagrenovationsgebyret for virksomheder beliggende i boligejendomme kan opkræves sammen med gebyret for husholdningerne i samme ejendom – dvs. via ejendommen over huslejen.

Virksomheder og husholdninger benytter ofte den samme container, og det vil være svært at dele denne ydelse op. Samtidig vil det være den sværeste gruppe virksomheder at opkræve særskilte CVR-baserede gebyrer for, da det drejer sig om mange og typisk meget små virksomheder – hvor CVR-registret sandsynligvis er mere fejlbehæftet end for de større virksomheder.

Det skal også bemærkes, at det er en tung administrativ opgave at kombinere data fra 3 meget forskellige registre, som der lægges op til i § 55 stk. 7. Her skal virksomheder (CVR), der er beliggende på samme adresse som virksom-

hedens husstand (BBR) og som har en omsætning under 50.000 kr. (register hos Skat) fritages.

Udover administrationsgebyret, dagrenovationsgebyret og genbrugspladsgebyret er fastlagt for øvrige ordninger i stk. 3:

”Kommunalbestyrelsen skal fastsætte og opkræve et gebyr for indsamlingsordninger for forbrændings- og deponeringseget farligt affald hos alle virksomheder m.v. i kommunen. Gebyret skal fastsættes som et gennemsnitsgebyr for alle virksomheder m.v.”

Mange kommuner er gået over til anvisningsordninger for farligt affald, som konsekvens af de mange fritagelser for den kommunale ordning. Derfor bør teksten ændres til ”Kommunalbestyrelsen skal fastsætte og opkræve et gebyr for indsamlings- eller anvisningsordninger for forbrændings- og deponeringseget farligt affald....”

Det bemærkes at der fremover ikke længere – som del af ordningens administration – kan opkræves et beredskabsgebyr, der dækker det genanvendelige farlige affald. Her må det være Miljøstyrelsen, som har ansvaret for kapacitet og beredskab.

Kommunerne varetager typisk forskellige konkrete ordninger for mindre mængder farligt affald til forbrænding og deponi, der omfatter en begrænset gruppe virksomheder – f.eks. klinisk risikoaffald og tømning af olieudskillere. Det skal være muligt at kunne opkræve specifikke gebyrer for disse, der naturligvis kun opkræves hos de virksomheder der benytter ordningen.

I forhold til gebyret for adgang til genbrugspladser jvf. § 55 stk. 4. skal gebyret differentieres efter branche og antal ansatte. Her er det vigtigt, at der på landsplan udmeldes en skæringsdato for opgørelsen af antal ansatte i CVR. Der er for nogen virksomheder (bl.a. gartnerier) stor forskel på antal ansatte om vinteren og om sommeren. Uden fælles retningslinier kan det medføre forskellige metoder i kommunerne.

Derudover skal grupperne for antal ansatte bringes i overensstemmelse med CVRs gruppering. I CVR kan grupperes: 0, 1, 2-9,10 og derover. I bekendtgørelsen er det 0-1, 2-10 og over 10.

Derudover skal det være muligt, at foretage brugerundersøgelser og beregne gebyrer i et fællesskab mellem kommuner, hvor borgere og virksomheder har adgang til alle pladserne på tværs af kommunegrænser.

Det vil f.eks. ikke altid være nødvendigt at kortlægge affaldsmængder for alle pladserne, hvor man kan udvælge repræsentative pladser eller den "største" plads til en brugerundersøgelse.

Der skal ligeledes være mulighed for at fordele omkostningerne mellem kommunerne ud fra forskellige forudsætninger, som f.eks. kan være forskelligt serviceniveau i kommunerne.

I stk. 5 fremgår det, at kommunalbestyrelsen skal fastsætte og opkræve et gebyr for adgang til at aflevere affald på genbrugspladser for udenlandske virksomheder uden fast adresse i Danmark. Gebyret skal differentieres efter stk. 4 og opkræves direkte hos virksomheden.

Det må være muligt at opkræve gebyret for en kortere periode end et år, afhængig af, hvor lang tid, virksomheden forventer at arbejde i landet. Derudover må det være op til kommunen at afgøre, om virksomheden skal betale kontant eller pr. regning. Der kan være en del problemer forbundet med, at opkræve manglende betaling hos udenlandske virksomheder.

Udenlandske virksomheder – såvel som danske – vil desuden have aktiviteter i flere kommuner. Hvordan fastlægges, hvilken kommune, der skal være ”hjemkommune”?

Stk. 7 fastlægger, hvilke virksomheder, der skal fritages for gebyrer efter stk. 1 – 6 – altså alle gebyrer (eller menes der efter stk. 4-6, så det alene er gebyret til genbrugsstationerne der er omfattet?). Der kan være tilfælde, hvor små virksomheder konkret er tilknyttet en særlig ordning efter stk. 6 (f.eks. tømning af olie- og benzinudskillere), hvor de skal kunne betale det for denne ordning fastsatte gebyr.

Fritagelsen gælder virksomheder beliggende på samme adresse som virksomhedsejerens husstand og som overfor kommunen dokumenterer, at virksomhedens omsætning er under 50.000 kr. om året, fritages for gebyr. Det formodes, at det betyder at begge forhold skal være opfyldt, og at en virksomhed med en omsætning under 50.000 kr./år derfor ikke kan fritages, hvis den er beliggende et andet sted end virksomhedsejerens husstand. Skal virksomheder, der fritages for gebyr også fritages for at betale til affaldsdatamodellen og for det mindre gebyr til kommunens administration og planlægning (jf. fritagelsen efter stk. 1-6).

Det fremgår af stk. 8, at virksomheder, der overfor kommunen kan dokumenterer, at de eksporterer alt deres genanvendelige affald, skal fritages for at betale gebyr efter stk. 5 (gebyr for udenlandske virksomheders anvendelse af genbrugspladser). Er det rigtig forstået, at stk. 8 kun gælder disse virksomheder?

Uanset om, der alene er ment fritagelse for de udenlandske virksomheder – eller generel fritagelse for genbrugspladsgebyret (stk. 4), så bør en sådan fritagelse være baseret på, at alt affald eksporteres, sådan at der ikke er affald, der alligevel kan ende på genbrugspladserne. Desuden skal der tages stilling til, hvilken form for dokumentation, der er tilstrækkelig til en sådan fritagelse, og om det er kommunalbestyrelsen, der vurderer om dokumentation er tilstrækkelig til at give en fritagelse.

Fritagelsen i relation til særlige branchekoder bør begrænses til virksomheder med disse branchekoder og med 0-1 ansatte.

Mulighed for henlæggelser

Mulighed for henlæggelse begrænses i § 56 til højst 5 år. Det bør det sikres, at anlæg med lang afskrivningsperiode (f.eks. forbrændingsanlæg) kan henlægge

til nye investeringer i en længere periode. Der går ofte længere tid alene med myndighedsgodkendelser inden anlægget er færdigbygget.

Det bør præciseres, om ét eller alle betingelser skal opfyldes i forbindelse med henlæggelser. Særligt skal nævntes, at kravet om, at alle henlæggelse skal fremgå af de kommunale affaldsplaner bør ændres til, at kommunerne i deres gebyrfastlæggelse henviser til de aktuelle investeringsplaner i deres respektive fælleskommunale selskaber. Investeringsplaner er et dynamisk redskab, som løbende opdateres i selskaberne, og det duer ikke, at selv mindre ændringer i selskabernes investeringsbehov skal føre til revision af de kommunale affaldsplaner.

Forslag til ændringer (understreget):

§ 56. Ved fastsættelse af gebyrer, jf. § 52, kan kommunalbestyrelsen, lade indgå henlæggelser til planlagte investeringer hvis:

- 1) kommunalbestyrelsen eller et kommunalt fællesskab har truffet beslutning om investeringer til renovering, ombygning eller etablering af nye anlæg
- 2) kommunalbestyrelsens eller det kommunalt fællesskabs beslutning er truffet på baggrund af et budget for investeringens omfang og en plan for finansieringen af investeringen
- 3) der kan ske henlæggelser til investeringen i op til 10 år efter, at investeringsbeslutningen er truffet.

Kapitel 12 – den nationale regulativdatabase

I følge § 59 vil Miljøstyrelsen opkræve et gebyr til dækning af både udvikling og drift af regulativdatabase. Det kan kun gælde drift, da der i Miljøbestyrelsesloven ikke er åbnet for opkrævning af gebyrer til udvikling af hverken regulativsystemet eller affaldsdatasystemet.

Miljøbeskyttelsesloven:

§ 48 stk. 8; ”Miljøministeren opkræver et gebyr hos kommunale bestyrelsen til dækning af udgifter til drift, vedligeholdelse og administration af nationale digitale systemer for affaldsdata og for udarbejdelse af regulativer”.

Kapitel 13 – Indberetning af data om affald

Formålet med affaldsdatasystemet er i følge § 61 at:

- 1) indeholde oplysninger om affald
- 2) indeholde en registrering af virksomheder, virksomheder m.v., der producerer affald, anlæg der behandler og sorterer affald, virksomheder m.v. og anlæg, der importerer og eksporterer affald og virksomheder m.v., der indsamler affald.
- 3) stille oplysninger om affald til rådighed for offentlige myndigheder, anlæg, virksomheder m.v., der indberetter til Affaldsdatasystemet.

Det afspejler ikke det egentlige formål. Formålet kan præciseres til:

Formålet med affaldsdatasystemet er at sikre data om produktion, genanvendelse, nyttiggørelse og bortskaffelse af affald i Danmark til brug for:

- *det kommunale tilsyn*
- *kommunal affaldsplanlægning*
- *en landsdækkende affaldsstatistik*
- *indberetninger til EU*
- *virksomheders oversigt over egen affaldshåndtering*

I § 62 fremgår hvilke virksomheder, der skal indberette til affaldsdatasystemet. I 1) bør det vel præciseres til, at det er godkendte indsamlere, der skal indberette til systemet?

Derudover skal det måske nævnes, at kommuner også skal indberette til systemet for det kommunalt indsamlede affald.

Indledningsvist bør det nævnes, at der med ”virksomheder” i stk.1 4) her menes affaldsproducenterne – ikke indsamlere og anlæg. I det omfang indsamlere og anlæg selv producerer affald, må de være omfattet af samme regler for ”virksomheder.”

Det skal i affaldsdatasystemet være muligt at skelne mellem primære eller sekundære producenter – således at der kan foretages en opgørelse af samlede generede affaldsmængder i Danmark. De samme virksomheder – f.eks indsamlere kan til et genanvendelsesanlæg levere både affald fra primære producenter og sekundære producenter (behandlingsanlæg, sorteringsanlæg etc.). Og hvordan registreres det affald der leveres fra en indsamler til en anden indsamler?

Det er også uklart, hvad forskellen er mellem: 1) indsamlere, 2) affaldsanlæg og 3) sorteringsanlæg. Sorteringsanlæg findes ikke som kategori i bekendtgørelsen, og det er som nævnt uklart, i hvilket omfang sorteringsanlæg er indsamlere eller anlæg.

Det foreslås, at dataindberetningskravet i stk. 2 præciseres (understreget)

Stk. 2. Anlæg og virksomheder m.v., som er omfattet af stk. 1, skal indberette oplysninger om indsamlet eller modtaget affald fra hver virksomhed i henhold til bilag 5. Oplysningerne angives som samlede mængder i indberetningsperioden - for hver producent og affaldstype.

Som det fremgår af høringsbrevet, skal godkendte indsamlere også kunne indberette indsamlet affald til forbrænding, selvom de ikke kan overtage ansvaret for dette affald. Dette fremgår ikke af bekendtgørelsen.

Udgangspunktet er, at indsamlere skal kunne indberette indsamlet affald fra virksomheder, hvor indsamleren har indgået aftale herom med virksomheden. Det er typisk ruteindsamling af forbrændingseget erhvervsaffald, hvor det er indsamleren og ikke anlægget, der sender faktura for affaldsbehandling til affaldsproducenten. Det foreslås derfor, at der tilføjes et nyt stk. 4, som der henvises til i stk. 3.

Stk. 3. Hvis anlægget modtager affald fra en transportør, skal anlægget indberette til Affaldsdatasystemet. Transportøren skal til dette formål aflevere en

erklæring fra virksomheden m.v., med oplysninger om hvorfra affaldet stammer, til anlægget, dog jvf. stk. 4.

Stk. 4. Godkendte indsamlere kan foretage indberetning for indsamlet forbrændingseget affald, såfremt der er indgået en aftale med mellem indsamleren og virksomheden jvf. § 68 stk. 6, 2) om indberetning af data. Det forudsættes, at indsamleren i så fald leverer dokumentation til virksomheden for affaldsbehandlingen.

Dokumentation kan være en kvittering eller f.eks. vejedataudtræk, der udveksles elektronisk og dermed nedsætter manuelt papirarbejde.

For deponeringseget affald gælder en række forpligtelser i deponeringsbekendtgørelsen vedr. affaldsdeklaration, som er ved at blive nærmere afklaret i samarbejde mellem Miljøstyrelsen, RenoSam og *affald danmark*. Det vil være oplagt at sikre overensstemmelse mellem disse deklARATIONER og affaldsdata-modellen.

Det skal endelig bemærkes, at det ikke fremgår klart, om indberetningerne skal ske for de enkelte anlæg (P-numre) – eller samlet for en virksomhed med flere anlæg.

I § 64 gives kommuner og Miljøcenter Roskilde adgang til at rette direkte i indberettede data. Det er vigtigt, at sådanne ændringer så vidt muligt sker efter aftale med den indsamler eller det anlæg, der har foretaget indberetningen, således at det kan medvirke til forbedringer i forhold til fremtidige indberetninger.

Det anbefales, at både de indberettende virksomheder og kommuner gives tilladelse til at ændre i data frem til 1. maj. Her skal man være opmærksom på, at dataændringer i systemet skal kvalitetssikres i forhold til den dokumentation, som er leveret til virksomheden – det er ofte fakturaen med bilag, der er dokumentationen for virksomhedens affaldshåndtering.

Efter 1. maj må data anses som afsluttede, og der må som udgangspunkt være adgang til systemet. Derefter bør kun Miljøcenter Roskilde kunne foretage eventuelle helt nødvendige korrekturer – stadig efter kontakt til de indsamlere og anlæg, der har indberettet disse data.

I den forbindelse kan der være behov for at præcisere en pligt til – ikke blot at indberette data – men at indberette rigtige data, således, at det er muligt at føre tilsyn med og håndhæve krav om korrekt indberetning af data.

I § 65 foreslås tilføjet (understreget):

§ 65. Affaldsbehandlingsanlæg, godkendte indsamlere, importører og eksportører samt virksomheder m.v. skal opbevare dokumentation for mængder og fraktioner af affald, der er afleveret til en indsamler af genanvendeligt affald, et modtageanlæg, en importør eller eksportør, i 3 år.

I § 66 pålægges virksomheder, der erhvervsmæssigt transporterer affald ved aflevering af affald at afgive en tro- og love erklæring overfor anlægget, om at

affaldet stammer fra en kommune, som har anvist affald til det pågældende anlæg.

Affaldsanlæg er ikke myndigheder og har hverken ret eller pligt til at kontrollere, om modtaget affald er anvist til deres anlæg. Anlæggene modtager data om, hvor affaldet stammer fra, som det kommunale tilsyn derefter anvender i tilsynet af, om virksomheder leverer til de anviste anlæg. Det foreslås derfor, at § 66 slettes:

Det fremstår desuden som et krav, som skal opfyldes ved aflevering af en erklæring ved hvert læs. Det burde for det første være overflødig, da det alene er en tro- og love erklæring om, at virksomheden agerer lovligt – og for det andet vil det være praktisk umuligt på f.eks. forbrændingsanlæg, at der skal afleveres papirer manuelt ved indvejning. Det ville forlænge indvejningskøen drastisk i ”myldretiden”. Hvis kravet fastholdes skal det kun være én gang.

Som nævnt i forbindelse med regulativsystemet giver miljøbeskyttelsesloven ikke mulighed for at finansiere udvikling af affaldsdatasystemet over det kommunale gebyr jvf. § 67 – kun drift, vedligeholdelse og administration.

Der er i bekendtgørelsen ikke taget stilling til, hvilke statistiske udtræk, der vil være adgang til. Det anbefales, at der sikres adgang til statistiske udtræk i videst mulig omfang – inden for kravene til fortrolighed. Her er det især vigtigt at begrænse adgangen til affaldsdatasystemet til de myndigheder, som skal føre tilsyn med, at indsamlerne overholder lovgivningen. Det er ikke nødvendigt for affaldsproducenten at kende indsamleres afsætningskanaler for det genanvendelige affald, da de jo netop har overdraget ansvaret til en godkendt indsamler.

Data på regionniveau kan f.eks. være relevante for både kommuner, virksomheder og offentligheden generelt. Det bør også fortsat være muligt for kommuner at bemyndige fælleskommunale selskaber at kunne trække data fra systemet til f.eks. kapacitetsplanlægning.

Der mangler helt konkret en overgangsbestemmelse, for at kommuner fortsat kan hente affaldsdata for året 2009. Det kan f.eks. være, at det tilføjes i § 96 stk. 3, at den gamle bekendtgørelses § 13 stk. 2 og § 14 stk. 2 skal gælde for kortlægningen af affaldsmængder for 2009.

Tidsplan for affaldsdatasystemet

I følge Miljøstyrelsens orientering til kommunerne i juli (hyrdebrevet), skal indberetning ske fra 1. april 2010. Det fremgår ikke af bekendtgørelsen. Det skal samtidig påpeges, som *affald danmark* også tidligere har gjort, at indsamlingsvirksomheder og behandlingsanlæg skal have mindst et halvt år til at tilrette deres egne registreringssystemer for at kunne registrere de krævede data. Og denne tilretning kan ikke sættes i gang før både datakrav og formatkrav til indberetning er fuldt afklaret.

Det var baggrunden for den udmeldte tidsplan for indberetning, idet Miljøstyrelsen den gang forventede, at alle krav var afklaret med affaldsbekendtgørelse, som skulle være endelig færdig pr. 1. oktober.

Med de mange bemærkninger til bekendtgørelsens beskrivelse af affaldsdata-systemet og det foreløbige udkast til datakrav i bilag 5, må det forventes, at der skal bruges noget tid til at færdiggøre de datakrav og formatkrav, der skal endeligt udmeldes. Optimistisk kan det vel tidligst forventes at ske til 1. jan. 2010, hvorefter virksomhederne og anlæggene ikke vil kunne levere data for mere end sidste halvår af 2010. Senere afklaring vil medføre yderligere ud-sættelser.

affald danmark anbefaler derfor, at man allerede nu erkender, at 2010 kun kan blive et prøve år, og at egentlig indberetning før skal gennemføres for året 2011. Det er mere realistisk og vil give den nødvendige tid til at sikre, at systemet bliver gennemtænkt og kommer fornuftigt fra start.

Kapitel 14 Genanvendeligt erhvervsaffald

§ 68 indeholder de grundlæggende sorteringskrav til genanvendelse. Det er i forhold til disse krav, at kommunerne skal føre tilsyn med, at virksomhederne sikrer den nødvendige genanvendelse. Det kræver så klare regler som muligt i forhold til det kommunale tilsyn for at undgå usikkerhed i kommunerne og forskellige afgørelser over for virksomhederne.

I § 68 stk. 1 og 2 fastlægges de centrale sorterings- og genanvendelseskrav: *Virksomheder m.v. skal kildesortere deres affald, således at væsentlige dele sorteres fra til genanvendelse.*

Stk. 2. Virksomheder m.v. skal sikre, at deres genanvendelige, kildesorterede affald, herunder genanvendeligt PVC-affald, genanvendeligt papir, pap, karton og papmaterialer og produkter heraf og genanvendeligt emballageaffald af glas, plast, metal og træ, genanvendes.

Det er her uklart, hvornår der skal kildesorteres, og hvornår der leveres op til, at ”væsentlige dele” af affaldet genanvendes.

Vi kan ikke se, at miljøbeskyttelsesloven giver hjemmel til at operere med en sondring mellem kildesorteret og ikke-kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald, som får den konsekvens, at kun det kildesorterede genanvendelige erhvervsaffald konkurrenceudsættes. Vi henviser til formuleringerne af bl.a. § 7, stk. 3, § 44, stk. 4, § 45, stk. 1, 5, 6 og 7, § 47, stk. 2 og se desuden lovbe-mærkningerne hertil samt flere steder i de almindelige bemærkninger til lov-forslaget.

For det første bør muligheden for genanvendelse ikke begrænses til det, som kan kildesorteres. I nogen tilfælde opnås en effektiv og høj kvalitet i genanvendelse ved hjælp af kildesortering, men i andre tilfælde opnås øget genanvendelse og bedre kvalitet ved sortering af affald på et sorteringsanlæg, hvor der er ekspertise til at kende forskel på de forskellige typer affald. Det gælder f.eks. plastaffald, hvor det er svært at se forskel på genanvendeligt og ikke-genanvendeligt plastaffald – eller for den sags skyld PVC-affald og andet plastaffald.

Der er også meget affald, der kræver en forbehandling og adskillelse for at udsortere de genanvendelige dele – f.eks. møbler, der indeholder både træ-metal- og plastdele.

De uklare definitioner af ”kildesortering” og ”væsentlige dele” medfører stor risiko for forskellige fortolkninger i kommunerne af, hvornår affald bør genanvendes eller ej.

Samtidig kan ”væsentlige dele” ikke benyttes som målestok for, at en virksomhed har sikret tilstrækkelig genanvendelse. Det vil helt afhænge af den type affald, som virksomhederne genererer. Nogen virksomheder kan med lethed sikre genanvendelse af 90 % af deres affald, andre kan ikke opnå mere end måske 20 %.

Det anbefales, at der i stedet fastlægges en generel forpligtelse for virksomhederne til at sikre genanvendelse af genanvendeligt affald, som defineres § 3:

Genanvendeligt affald: affald, der kan omforarbejdes til produkter, materialer eller stoffer til det oprindelige formål eller til andre formål

Herudover kan man med fordel stadigvæk nævne de fraktioner, som man især gerne vil have udsorteret til genanvendelse. Vi mener, at sorteringskrav bør omfatte flere fraktioner, som i dag typisk er omfattet af sorteringskrav i kommunerne. Det kan ske ved at henvise til et bilag med en ikke udtømmende liste over fraktioner, der skal frasorteres til genanvendelse, herunder glasaffald, bygge- og anlægsaffald (herunder gips) samt metal-, plast- og træaffald, der ikke stammer fra emballager.

Forslag til ændring af § 68 stk. 1 og 2:

§68 Virksomheder m.v. skal sikre, at genanvendeligt affald, frasorteres og genanvendes jf. bilag (ikke udtømmende liste over genanvendelige affaldsfraktioner).

Stk. 2. Kildesortering skal ske, hvor det er praktisk muligt, og kan erstattes af central sortering, hvis det ikke medfører en væsentlig kvalitetsforringelse i forhold til kildesortering.

Desuden kunne tilføjes de behandlingskrav til genanvendelse af plast og glas, der allerede er fastlagt for husholdningsaffaldet – sådan som det er tilfældet for trykimprægneret træ i stk. 3.

Det andet centrale krav i affaldsreformen er fastlagt i § 68 stk. 4:

Stk. 4. Virksomheder m.v. skal, jf. dog stk. 6, opfylde forpligtelsen efter stk. 2 ved, efter behov, dog minimum en gang om året, at aflevere deres genanvendelige, kildesorterede affald til:

- 1) et registreret genanvendelses anlæg, jf. kapitel 17, eller*
- 2) en godkendt og registreret virksomhed, der indsamler kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald (indsamlervirksomhed), jf. § 69.*

Helt konkret må henvisning til kapitel 17 i stk. 1 være forkert. Der må vel menes ”...genanvendelses anlæg, der er optaget på Affaldsregistret jvf. § 77”. Kapitel 17 handler om kommunale genanvendelses anlæg.

Der bør desuden henvises mere direkte til stk. 8, der angiver, at virksomheder også kan eksportere affaldet efter reglerne i bekendtgørelse om overførsel af affald. Her skelnes i øvrigt alene mellem bortskaffelse og nyttiggørelse, hvilket kan medføre, at konkurrencevilkår forvrides mellem de hjemlige og de udenlandske behandlingsmuligheder og mellem de danske og udenlandske indsamlingsvirksomheder.

Vi foreslår at der henvises direkte til stk. 8 i stk. 6 – se nedenfor:

Det foreslås at der generelt anvendes definerede begreber som ”godkendt indsamler” samt at stk. 5 i øvrigt forenkles således:

Stk. 5. Godkendte indsamlere skal aflevere det indsamlede og modtagne genanvendeligt affald i henhold til § 68 stk. 4.

Tilsvarende kan stk. 6 forenkles:

Stk. 6. Hvis virksomheder m.v. afleverer genanvendeligt affald til en godkendt indsamler, skal parterne indgå en skriftlig aftale, hvoraf det skal fremgå, at den godkendte indsamler overtager ansvaret for:

- 1) aflevering af affaldet jvf. § 68 stk. 4 eller eksport jvf. stk. 8,*
- 2) indberetning af data om affaldet til Affaldsdatasystemet, jf. § 62.*

Virksomheder m.v. omfatter alle typer af virksomheder, herunder godkendte indsamlere, der ligeledes skal leve op til kravene i § 68 stk. 4 såvel som alle andre regler for håndtering af det affald, de har overtaget ansvaret for.

Der skal også indføres, at en sådan aftale skal indgås mellem den godkendte indsamler og virksomheder, når indsamleren alene overtager ansvaret for indberetning af data for forbrændings- og deponeringsegnet affald – jvf. i øvrigt kommentarer herom.

Der er behov for, at angive godkendelsesbetingelserne for indsamlingsvirksomheder i § 69. Det er uklart, hvad der kræves for at blive godkendt. Det er ikke angivet, hvilket grundlag listen over fraktioner skal baseres på, og der er ingen begrundelse for, hvorfor godkendelsen kun skal være midlertidig for 5 år. Er der oplysninger, der kan blive forældede?

Dette har også betydning for muligheden for at tilbagekalde godkendelsen i § 73 ”*såfremt virksomheden gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse i forbindelse med virksomheden for kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald.*”, hvor der bør være retningslinjer for, hvornår en godkendelse kan tilbagekaldes.

Det bør ikke være kommunerne, der skal føre tilsynet med, om indsamlingsvirksomhederne ”*gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse*”. For det første arbejder indsamlingsvirksomheder på tværs af kommunegrænser, og for det andet er der – uden ordentlige retningslinjer - for stor risiko for forskellige prioriteringer af opgaven og meget forskellige afgørelser i kommunerne. Se yderligere kommentarer vedr. det kommunale tilsyn jvf. § 93.

Konkret bør der i § 71 angives, hvad der menes med, at Miljøcenter Roskilde hurtigst muligt skal kvittere for modtagelse af en ansøgning. Det anbefales, at der her præciseres til inden for 5 arbejdsdage.

Afsnittet omhandler alene godkendelse af indsamlere, men i § 74 angives krav til ”anlæg, der behandler kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald” Disse anlæg skal afvise at modtage affald, som ikke er egnet til genanvendelse. Paragraffen bør slettes.

Uanset om der er tale om ”registrerede genanvendelsesanlæg”, der må modtage kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald eller andre former for genanvendelses- eller affaldsbehandlingsanlæg, så er der ingen særlig begrundelse for at disse anlæg ikke må modtage andre typer af affald efter kommunal anvisning. Det kan f.eks. være husholdningsaffald – eller anlæg, der modtager både kildesorteret genanvendeligt og blandet affald.

Det væsentlige er, at virksomheder er pålagt at levere ikke genanvendeligt erhvervsaffald, til et anlæg, der er anvist af kommunen, som meget vel også kan være et registreret genanvendelsesanlæg.

Kapitel 15 – Affaldsregistret

I § 75 fastlægges at ”Miljøministeren fører et register over affald (Affaldsregistret)”.

Forklaringen er misvisende, og foreslås ændret til (understreget tilføjelse) Miljøministeren fører et register over virksomheder, der transporterer, indsamler, behandler eller forhandler affald. Selve navnet er ligeledes misvisende, og burde i stedet være: ”Affaldsvirksomhedsregister”

Formålet defineres i § 76:

”Affaldsregistret har til formål at indeholde oplysninger om:

- 1) anlæg, der behandler kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald,
- 2) virksomheder, der erhvervs-mæssigt transporterer affald,
- 3) virksomheder, der indsamler andet affald end kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald,
- 4) mæglere og forhandlere og
- 5) virksomheder, der indsamler kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald”

Det afspejler ikke det egentlige formål – som må være: at indeholde en oversigt over virksomheder, hvortil der lovligt kan leveres genanvendeligt erhvervsaffald (jvf. § 68 stk. 4) samt øvrige virksomheder der transporterer og forhandler affald til brug for affaldstilsynet.

Her er indført et nyt begreb, der ikke er defineret – nemlig indsamler af andet affald end genanvendeligt erhvervsaffald. Begrebet er ikke defineret yderligere og anvendes kun få steder: i § 37: aftaler om indsamling af ikke genanvendeligt PVC-affald, i § 80: oplysningspligt til affaldsregistret og i § 86: oplysningspligt til kunderne.

Reformen er baseret på, at der skelnes mellem godkendte indsamlere, der må overtage ansvaret for genanvendeligt erhvervsaffald samt transportører, der ikke kan overtage et sådant ansvar. Selvom godkendte indsamlere jvf. § 69

kun kan overtage ansvaret for genanvendeligt erhvervsaffald, kan de godt indsamle andet affald - det er de samme virksomheder i registret.

Anmodning om registrering skal i følge § 78 indeholde ”oplysning om, hvilke affaldsfraktioner, virksomheden kan behandle”. For en ordens skyld bør det vel stå: ”..virksomheden lovligt kan behandle”?

affald danmark læser § 78 på den måde, at det i praksis bliver genanvendelsesanslæggene, der definerer hvad der er genanvendeligt affald. Dette er især interessant for behandlinger, der kan være både-og, dvs. hvor noget genanvendes, andet forbrændes og måske en mindre del deponeres og i forhold til skillelinjen mellem genanvendelse og special behandling af farligt affald. Vi har noteret os at ”special behandling” stadigvæk indgår i affaldsdatamodellen.

Meget af det farlige affald går til specialbehandling og vil således fortsat kunne modtages og behandles af de kommunalt ejede genanvendelsesanslæg, men hvis andre anlæg anfører, at fraktionen går til genanvendelse, når de registrerer sig på listen over enten genanvendelsesanslæg eller godkendte indsamlere, må denne fraktion – hvis den kommer fra erhvervsvirksomheder - ikke længere håndteres på de kommunale anlæg.

Vi mener ikke, at det er en hensigtsmæssig fremgangsmåde. Der bør fra centralt hold meldes ud, hvad der er genanvendeligt og hvad der ikke er genanvendeligt affald. Især fordi der ikke kan klages over Miljøcenter Roskildes afgørelse om optagelse på listen over genanvendelsesanslæg / godkendte indsamlere.

I § 78 4) mener vi – som før nævnt, at genanvendelsesoperationerne skal udvides til R2-R12, så sorteringsanslæg også blive omfattet.

Særligt for indsamling af farligt affald

Case 1: Et sted i Nordjylland bestiller et autoværksted en fælleskommunal modtagestation til at afhente et antal fraktioner: fast olieholdigt affald, 1 tromle spildolie, 1 dunk kølervæske, spraydåser, bremsevæske og malingsrester. Affaldet afhentes og spildolie leveres til DOG/Gunnar Lund, kølervæske sendes til oparbejdning hos Jysk Miljørens, bremsevæsken sendes til oparbejdning i udlandet via en privat operatør, mens resten går til forbrænding/special behandling?

Ifølge bekendtgørelsesudkastet er sådan en afhentning ikke længere mulig, selvom det er en god løsning for alle parter, at de små mængder puljes inden den videre håndtering. Det kan illustreres ved, at både de kommunale og private modtagestationer mod betaling henter fraktioner, som er omfattet af producentansvarsordninger (batterier, elektronik og lyskilder) selvom de oplyser, at de kan få det hentet gratis af producentansvarsordninger. Det samme gør sig gældende vedr. spildolie, hvor det nok også fra en miljømæssig vinkel er mest hensigtsmæssigt, at mindre mængder puljes hos modtagestationerne (offentlige og private), hvor DOG og Gunnar Lund så kan hente det efterfølgende.

Case 2: I Storkøbenhavn findes der en række mindre transportører, som indsamler farligt affald og som hidtil har kunnet aflevere alt det indsamlede olie-

og kemikalieaffald på de kommunale modtagestationer. Dette vil de ikke fremover kunne gøre for det genanvendelige farlige erhvervsaffald, som de skal aflevere andre steder, sandsynligvis hos større private transportører (godkendte indsamlere), som har deres egen omlastning. Det rejser to spørgsmål, de private aktører med omlastning er vel ikke forpligtiget til at modtage affald fra deres konkurrenter og vil de små private transportører så overhovedet kunne blive godkendte indsamlere, hvis det ikke har deres egen omlasteplads?

Hvis modtagestationerne for farligt affald ikke bliver klassificeret som genanvendelsesanlæg, vil de kommunalt ejede anlæg ikke kunne fortsætte med at håndtere (kildesorteret) genanvendeligt farligt erhvervsaffald, da de ikke kan komme ind under ordningen for kommunalt ejede genanvendelsesanlæg, som beskrevet i kapitel 17. Da de heller ikke kan være godkendte indsamlere vil det logiske valg for affaldsproducenterne være, at søge om fritagelse for den kommunale ordning, så en privat aktør kan afhente det farlige affald samlet.

Vi mener, at der skal findes en løsning på, hvordan farligt affald også fremadrettet kan indsamles hensigtsmæssigt – også ved indsamling i en kommunal ordning. *affald danmark* vil gerne hjælpe Miljøstyrelsen med at finde sådan en løsning.

Kapitel 16 om oplysningspligt

§ 85 stk. 2 og § 86 stk. 2.

Der er behov for klarhed over, hvad menes der med, at der skal oplyses om de faglige regler, der gælder for udførelsen af erhvervet, og hvordan man får adgang til dem.

Kapitel 17 – Kommunale genanvendelsesanlæg

I § 88 stk. 3 tillades kommunale genanvendelsesanlæg at behandle genanvendeligt erhvervsaffald, hvis de godkendes hertil.

Miljøbeskyttelseslovens § 46 b, stk. 1, lægger ikke op til en godkendelsesordning. Anlæggene har krav på at fortsætte, hvis to betingelser er opfyldt: de havde miljøgodkendelse og var i drift pr. 26. februar 2009. Paragrafferne bør derfor lyde:

§ 88. Kommunale genanvendelsesanlæg må ikke behandle genanvendeligt erhvervsaffald, jf. dog stk. 2 og stk. 3.

Stk. 2. Et kommunalt genanvendelsesanlæg, ejet af en kommunalbestyrelse eller et kommunalt fællesskab, kan behandle genanvendeligt erhvervsaffald fra kommunens eller kommunernes egne institutioner.

Stk. 3. Et kommunalt genanvendelsesanlæg kan behandle andet genanvendeligt erhvervsaffald end det af stk. 2 omfattede, i det omfang det sker inden for den kapacitet, som anlægget havde miljøgodkendt og ibrugtaget den 26. februar 2009, og kapaciteten senest den 1. februar 2010 er anmeldt til Miljøstyrelsen.

§ 89. Et kommunalt genanvendelsesanlæg, der i medfør af § 88,stk. 3, kan behandle genanvendeligt erhvervsaffald, og som ønsker at behandle affaldet, skal lade sig registrere efter reglerne i kapitel 15, jf. § 73.

Anmeldelsen skal indeholde mængder af modtaget affald i 2007 og 2008. Der er sammenfald i oplysningskravene i stk. 1. 2. og 3. Desuden kræves oplysninger om omkostninger for hver affaldstype for 2007 og 2008. Det kan være vanskeligt at foretage en sådan opdeling bagud, hvor det ikke har været krævet. Det er i øvrigt ikke oplysninger, der skal bruges til den fremadrettede regulering.

I følge § 90 stk. 4 kan kommunale genanvendelses anlæg indtil de bliver godkendt (senest 31. marts 2010) fortsat modtage genanvendeligt erhvervsaffald, såfremt de rettidig har indsendt deres ansøgning. Men den skal sendes senest 1. februar. 2010 – altså en måned efter at reglerne er trådt i kraft. Det foreslås, at slette sætningen: ”*såfremt de rettidig har indsendt deres ansøgning*”.

Det er naturligt, at kommunale genanvendelses anlæg i § 92 pålægges at udbyde den godkendte kapacitet på markedsvilkår. Definitionen på markedsvilkår er dog lidt speciel: at prisen som minimum skal dække de omkostninger til behandling, som opgøres i regnskabet for det konkurrenceudsatte erhvervsaffald.

Kapitel 18 - Tilsyn

Tilsynet overlades i § 93 til kommunerne bortset fra de afgørelser, der træffes af Miljøstyrelsen og regler for kommunale genanvendelses anlæg.

Vedr. de afgørelser, der træffes af Miljøstyrelsen i henhold til denne bekendtgørelse, så er der behov for en nærmere henvisning til de konkrete paragraffer.

Det er Miljøstyrelsen, der registrerer og godkender optagelse af virksomheder i affaldsregistret. Det er også Miljøstyrelsen (Miljøcenter Roskilde), der trækker godkendelsen tilbage. Derfor må det – helt fornuftigt – være Miljøstyrelsen, der fører tilsyn med, at de relevante virksomheder bliver optaget på registret, og om de overholder de betingelser, der er stillet for at komme på registret.

Man skal her være opmærksom på, at alle anlæg kommer med. Der findes virksomheder, der foretager genanvendelsesaktiviteter uden at opfatte sig selv som affaldsbehandlingsanlæg – f.eks. producenter af plastkasser, der tager plastkasser retur og lader dem indgå i nyproduktionen.

Men også på andre områder vil det være fornuftigt at overlade tilsynet til Miljøstyrelsen eller Miljøcentrene. Det gælder bl.a. tilsyn med de godkendte indsamleres overholdelse af § 68 stk. 4 – altså at affaldet leveres til godkendte indsamlere eller registrerede anlæg på affaldsregistret. Der er flere grunde:

- Indsamlerne kører i mange tilfælde direkte fra kunde til anlæg på tværs af kommuneskel. Det er ikke logisk at en tilfældig kommune (beliggenhedskommunen for hovedkontoret?) skal føre tilsyn med dette. Meget af det indsamlede affald vil hverken stamme fra eller ende i den pågældende kommune
- Tilsynet med indsamlerne er tæt forbundet med de godkendte indsamleres indberetning til affaldsdatasystemet. Det er ikke i en lokal kommunes in-

teresse at føre tilsyn med, at en indsamler har indberettet korrekte data, der i øvrigt ikke vedrører de virksomheder, der ligger i kommunen.

- Endelig er de godkendte indsamlere et nyt juridisk fænomen, hvor grundlaget for tilsynet er svagt. Kommunerne starter på bar bund, og indsamlerne vil – hvis kommunerne skal føre tilsyn - sandsynligvis opleve meget forskellige prioriteringer og afgørelser fra deres respektive (beliggende?)kommuner.

Det er derimod naturligt, at kommunerne fører tilsyn med, at de i kommunen beliggende virksomheder og anlæg genanvender affaldet efter bekendtgørelsens regler.

Men der skal – som tidligere nævnt – tages stilling til, om kommunerne må informere virksomheder om genanvendelse – og finansiere dette over renovationsgebyret. Hvis der alene gives mulighed for tilsyn, der skal finansieres over den særlige timebetaling for tilsyn, så vil det sandsynligvis begrænse antallet af virksomheder, der søger råd og vejledning hos kommunen.

Endelig er der med det helt nye regelsæt mange usikkerheder og muligheder for forskellige fortolkninger i kommunerne. For at sikre en mere ens regulering – som var et af formålene med hele reformen – er det vigtigt, at der gives klageadgang for de kommunale afgørelser.

Bilag 5 - Forskrifter for indberetning til affalddatasystemet

Generelt må de foreliggende udkast til bilag 5 betragtes som meget foreløbigt. Der mangler specifikationer af, hvilke data, der skal indberettes for de anlæg, som affaldet leveres til, og det er ikke klart, om afsnit 2 indeholder stamdata om virksomhed, der indberetter (jvf .overskriften) eller data for de virksomheder, som affaldet stammer fra (som indholdet indikerer).

Vi må derfor forvente, at vi få et mere færdigt udkast til kommentering, inden systemet kan anses som færdigudviklet. Hermed de foreløbige kommentarer til udkastet.

Indledningsvist kan noteres, at de virksomheder og anlæg, der skal indberette til affalddatasystemet typisk i dag indberetter til ISAG og/eller forskellige kommunale indberetningssystemer. Det er derfor ikke nyt at indberette affaldsdata, men kravene ændres meget, og det vil kræve store ændringer i de registreringssystemer som anvendes i dag.

Udgangspunktet for registreringssystemerne er i dag og vil også fortsat være, at der modtages meget få (typisk 3) oplysninger fra kunden – enten ved bestilling af affaldsafhentning eller ved indvejning på et anlæg. Der er ikke tid til mere i situationen. Sådanne basisoplysninger er f.eks. ”vareart” og ”kundeidentifikation” samt evt. data om, hvor affaldet kommer fra. Disse grundregistre vil blive indrettet, så der derudfra kan genereres de nødvendige data om affaldstype, kilde etc. Detaljeringsgraden bliver derfor ikke bedre, end hvad der kan rummes i disse få ”grunddata”

På det grundlag vil f.eks. EAK-koder, fraktioner, Indberetningstype og Affaldsaktivitet, som beskrevet i bilag 5 blive genereret. EAK-koder vil f.eks.

blive genereret ud fra ”varearten” samt brancheoplysninger på den pågældende virksomhed. Derfor er en fælles omsætningsnøgle vigtig, for at sikre, at alle fortolker sammenhængen på samme måde. Det vil også være nødvendigt, at der ved generering af EAK-koderne er adgang til CVR for at hente brancheoplysninger på de enkelte kunder (P-numre)

Den funktion kan udvikles, og vil blive udviklet, hvis krav om registrering på EAK-koder fastholdes. *affald danmark* vil dog gentage, at kravet om EAK-koder er unødigt detaljeret i forhold til det besvær der er forbundet med at registrere data fordelt på de ca. 800 EAK-koder.

Fastlæggelsen af, hvilke data, der skal indberettes skal ses i forhold til formålet med affaldsdatasystemet: levere data til den kommunale affaldsplanlægning, det kommunale tilsyn, en national affaldsstatistik og indberetning til EU.

Indberetning til EU skal ske på et væsentlig mere overordnet niveau, og i forhold til de 3 andre opgaver vil EAK-koder i bedste fald være uanvendelige og i værste fald reducere overblikket. De kan f.eks. ikke anvendes til overblik over affaldsstrømme, da de ikke kan bruges til at identificere affaldsfraktioner.

Derfor er der nu også indføjet et niveau 4 og 5 (de gamle ISAG-fraktioner), som naturligt vil være den relevante opdeling i forhold til affaldsstatistik, kommunal kortlægning og sandsynligvis også det kommunale tilsyn.

Generelt vil det være rigtig fornuftigt at revurdere de gamle fraktioner med tilhørende affaldstype (nu indberetningstype). Disse definitioner er løbende udviklet af hensyn til affaldsstatistikken og nødvendige opgørelser, og det vil sandsynligvis være muligt at fastlægge en mere logisk samlet fraktionsliste, der både dækker de gamle niveau 1 og 2 fra ISAG, og som kan også anvendes som den ikke udtømmende liste over fraktioner i bilag 2.

Det vil også være relevant at revurdere de gamle affaldstyper og behandlingsform (nu indberetningstyper og affaldsaktivitet) i forhold til de aktuelle registreringsbehov. Desuden skal nævnes, at det er umuligt at registrere emballageaffald særskilt, da dette ofte indsamles/modtages blandet sammen med andet affald – f.eks. metal og træ. Det er ikke lykkedes med den nuværende opdeling i ISAG at lave en dækkende statistik for emballageaffald.

Øvrige kommentarer til bilagets datakrav

I afsnit 1 angives typer af dataindberetning. De enkelte typer er ikke defineret, og det er især uklart, hvad der menes med ”Indsamler- og modtagerindberetning”?

Hvis afsnit 2 er krav til data for hver affaldsproducent, der indberettes for, skal - som aftalt i følgegruppen for affaldsdatasystemet - opgivelse af matrikelnummer være frivillig for både virksomheder uden P-nummer og privatadresse. Dvs., at der skal stå ”evt. matriknr.” i begge tilfælde. Mange kunder vil have et problem med at skulle finde et matrikelnummer, blot fordi de bestiller afhentning af affald.

Særligt for bygge- og anlægsaffald og for jord registreres ofte i dag både en virksomhedskunde – som typisk er en entreprenør eller bygherre og en adresse, som er det sted, hvor affaldet stammer fra. Det må være adressen, hvorfra affald stammer, der her er relevant?

For kommuner er der behov for en stillingtagen til, hvilke data de skal indberette for det kommunalt indsamlede affald. Skal der skelnes mellem affald fra forskellige ordninger?

Det er angivet, at importører og eksportører af affald skal indberette navn på ”udenlandsk virksomhed”. Hvis der menes det udenlandske modtageanlæg, er der hverken grundlag eller behov for denne oplysning til hverken tilsyn eller planlægning.

Eksportører skal i forbindelse med anmeldelse eller i følgedokumentet ved hver hver eksport angive modtageanlægget til myndighederne. Det er kun her, at oplysninger om udenlandske anlæg er relevante – ikke i affaldsdatasystemet, hvor sådanne oplysninger først er tilgængelige ½ - 1 år efter eksporten.

Da denne oplysning derfor er unødvendig dobbeltindberetning og samtidig typisk en konkurrencefølsom oplysning, bør den ikke indgå i affaldsdatasystemet.

”Affaldsaktivitet” svarer til ISAG’s nuværende ”Behandlingsform”. Det skal præciseres, om der menes den behandlingsform, som det pågældende affald er leveret til? Desuden bør anvendes bekendtgørelsens definition for oparbejdning: Genanvendelse.

Der er også behov for at definere særlig behandling, der jo er en behandlingsform, der særligt anvendes for farligt affald, hvor det er vanskeligt at skelne mellem genanvendelse, forbrænding og deponering. Og endelig er det uklart, hvad der menes med ”Fraført anlæg”.

Kommentarer til Bilag 6A Bortskaffelse og 6B Nyttiggørelse

Direktivet 2008/98/EF om affald oplister behandlingsoperationer, som klassificeres enten som bortskaffelse i Bilag I eller som nyttiggørelse i Bilag II. Oplistingen suppleres med fodnoter, der har til formål at præcisere begreberne. Disse fodnoter og hermed præcisionen mangler i Bilag 6A og 6B til udkastet.

Kommentarer til Bilag 7 benchmarking

affald danmark har løbende været i en god dialog med Miljøstyrelsen om den obligatoriske benchmarking, og *affald danmark*s medlemmer har allerede anvendt modeller i den hidtidigt kendte udgave.

Vi er enige i, at data til benchmarkingen skal hentes fra de eksisterende regnskaber – økonomiske og grønne. Men vi mener fortsat, at der kræves mere detaljerede data end det er relevant. F.eks. kræves oplysninger om vilkårsoverskridelser, som anlæggene i forvejen oplyser til Miljøcentrene, og som disse lige så nemt ville kunne levere til benchmarkingen. Ordet ”vilkårsoverskridelser” er i øvrigt for bredt, da det fx kan dække for sent afsendte rappor-

ter til tilsynsmyndigheden – og det er nok ikke det der er ment. Derfor bør ordet ”vilkårsoverskridelse” erstattes af ”overskridelser”.

Opgørelse af uheld ”med konsekvenser for det ydre miljø eller med fare herfor” er svært at opgøre og endnu sværere at opgøre ensartet mellem de forskellige anlæg/ejere.

En væsentlig bemærkning er, at det ikke er relevant at benchmarke mellem dedikerede forbrændingsanlæg og anlæg, hvor affald indgår som en af flere brændsler. Omkostningerne kan ikke opgøres sammenligneligt – heller ikke imellem de forskellige multifyrede anlæg, hvad enten det er forbrændingsanlæg med andre brændselstyper eller kraftværker.

Det er derfor fint, at disse multifyrede anlæg skal afgive langt færre data, men den nævnte grænse på 20 % er – som tidligere nævnt – ikke tilstrækkeligt til dette formål.

I forhold til den seneste udgave af BEATE, som Miljøstyrelsens benchmarkingmodel kaldes, og som *affald danmark* har kommenteret tidligere: skal der nu oplyses yderligere om:

- flere ”andre driftsområder”: Slaggehåndtering og fjernvarmetransmission.
- under Kapacitet: den miljøgodkendte kapacitet.
- under Etableringsår: årstal for levetidsforlængelser.
- under hensættelser: hvor hensættelser optræder i resultatopgørelsen.

Benchmarking af deponeringsanlæg

Der er foretaget ændringer i forhold til de sidste udkast vi har set. Vi kan bakke op om ændringerne vedr. kapacitetsopgørelsen og har forstået at vi ikke skal indberette foreløbig, da der lige er gennemført en national kapacitetsopgørelse, som indeholder disse oplysninger.

Derudover er der ændret i hvordan anlæggets økonomi skal opgøres (opdelt mellem blandet affald og andet affald). Vi mener at man lige så godt kan gå hele vejen og opdele økonomien efter de 4 forskellige enheder: inert, mineralsk, blandet og farligt.

Noget der desværre ikke er ændret er, at mellemdponering af forbrændingsegnet affald indgår i deponiets drift. Vi mener, at det er en sideaktivitet, som bør anføres som sådan i starten af skemaet.

Bilag 8 Oversigt over virksomheder, der skal fritages fra genbrugspladsgebyr

Oversigten svarer ikke til § 55 stk. 7, hvor virksomheder på denne negativliste skal fritages fra alle gebyrer, ikke blot genbrugspladsgebyret. Overskriften bør ændres til: ” *P-numre med følgende branchekoder er fritaget for affaldsgebyr*”

Negativlisten bør kombineres med de situationer, hvor virksomhederne har 0 – 1 ansat.

Hvorfor står køreskoler anført på listen over fritagelse for betaling af affaldsgebyrer, når taxi ikke gør?? Ligeledes fremgår det, at uoplyste virksomheder skal fritages. Kan det ikke få den konsekvens, at virksomheder undlader at indberette en branchekode??

Bilag 9 Branchekoder og gebyrer for virksomheders adgang til genbrugspladser:

Bilaget dækker kun en del af de virksomheder, der har adgang, og bør derfor ændres til ”Branchekoder for håndværksvirksomheder og landskabspleje”

Der er ikke overensstemmelse mellem bilag 9 og den figur, der fremgår på side 18 i skabelon for brugerundersøgelser på genbrugspladser.

Bilag 10 Eksempler på affaldsfraktioner, der ikke er forbrændingsegnete

Bilaget er tilsyneladende et levn fra den tidligere bekendtgørelse. Der henvises til § 3, stk. 1, nr. 7, der ikke handler om forbrændingsegnet affald. Indholdet for så vidt angår nr. 2 og 3 misvisende, idet behandlingen af disse affaldsfraktioner er lagt fast i selve bekendtgørelsesteksten.

Brugerundersøgelser, skabelon

Skabelonen bør være vejledende – ikke bindende.

Skabelonen anbefaler på side 11, at samtlige brugere i hele åbningstiden alle ugens dage skal interviewes i ca. 5 minutter. Nogle genbrugspladser har 5.000 - 6.000 besøg på en uge og op til 1.200 besøg på en enkelt dag. Hvis der skal være et nogenlunde flow igennem pladsen, kræver det, at der er 10-15 interviewere til stede på pladsen i spidsbelastningstimerne, hvis alle besøgende skal interviewes. Alligevel vil der være en stor risiko for kødannelser. Kødannelser kan hurtigt betyde, at nogle kunder vender om, og dermed bliver undersøgelsen knap så repræsentativ. Specielt vil erhvervsvirksomheder, der plejer at komme flere gange på en uge, benytte en anden genbrugsplads i ”undersøgelsesugen”.

Udgifterne til en brugerundersøgelse, der følger skabelonen til punkt og prikke, kan blive meget høje for de kommuner, der har genbrugspladser med mange besøgende. Derfor bør det overvejes, om skabelonen kan ”løsnes” lidt op og fortsat give en repræsentativ fordelingsnøgle. Vi vil derfor foreslå, at skabelonen også indeholder en metode til at gennemføre brugerundersøgelser stikprøvevist. Undersøgelsen bør fortsat foretages i hele åbningstiden alle ugens dage. På pladser med over 5000 besøg på en uge kan man godt få et repræsentativt resultat, hvis man benytter en objektiv udvælgelsesmetode, fx at hver 10. kunde udtages til interview. Det vigtigste er, at få beskrevet en objektiv udvælgelsesmetode. Det er nemmere at arbejde med en metode, der fokuserer på objektive udvælgelseskriterier, end at sikre et resultat på 30 registreringer pr. affaldsfraktion.

Hvad er i øvrigt forudsætningen for at pege på, at 30 registreringer pr. fraktion er ok? Umiddelbart kan der være situationer med særlige fraktioner, hvor de 30 registreringer ikke vil nås, selv om samtlige brugere i en uge interviewes. Fx en fraktion som Dæk på en lille genbrugsplads.

Skabelonen beskriver, at opgørelsen af affaldsmængden skal ske i volumen. Vi foreslår, at det indføres, at man selv kan vælge, om man vil opgøre affaldsmængden på baggrund af volumen- eller mængdevurderinger – det er udelukkende et spørgsmål om, hvordan interviewerne oplæres.

Da nogle genbrugspladser udsorterer over 30 forskellige affaldsfraktioner, bør skabelonen også åbne for, at fraktioner, der er ens i affaldstype og omkostninger, kan grupperes. Det vil lette interviewernes arbejde. I modsat fald vil 5 minutters interview måske ikke være tilstrækkeligt til at vurdere mængder/volumen.

På side 18 i vejledningen står der, at husholdninger og erhverv ikke vurderes at have en interesse i at angive ukorrekt kategorisering. Den vurdering er lidt usikker. Hvis erhvervet i større omfang (systematisk) oplyser, at de er husholdninger, vil deres omkostninger falde, da det vil ændre fordelingsnøglen. Husholdninger forventes ikke at ville have samme indsigt i resultaterne af indsamlingen af oplysninger.

Det er i det hele taget ikke hensigtsmæssigt, at der ikke har været inddraget repræsentanter for den praktiske drift i udarbejdelsen af Skabelonen

Øvrigt

Ophævelse af §§53 og 54 om dokumentation og oplysningsforpligtigelser for affald til deponering.

Vi mener, at det er uhensigtsmæssigt ikke at fastholde et generelt dokumentations- og oplysningskrav i affaldsbekendtgørelsen, som så kan uddybes i deponeringsbekendtgørelsen. Som udgangspunkt bør det ikke være nødvendigt at affaldsproducenter - og eventuelt heller ikke at transportører - læser særlovgivning som deponeringsbekendtgørelsen for at få oplysninger om, at de har nogen forpligtigelser, hvis de vil deponere affald.